REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

FEBRUARY 11, 1966 — No. 736 — 21st YEAR OF PUBLICATION

CANADA:
DE HONDERD-JARIGE

Er is reeds zoveel bekendheid aan gegeven, dat Canada in 1967 honderd jaar oud is, dat er wel niemand zal zijn, die hiermede niet op de hoogte is.

Een van de meest opvallende voorbereidingen is wel de bouw en inrichting van de gigantische tentoonstelling, de "Expo '67", die in Montreal zal verrijzen. Men verwacht, dat het aantal bezoekers van de Expo '67 in de vele miljoenen zal lopen.

Daarnaast zijn er verschillende organisaties, die schikkingen treffen voor een waardige herdenking. Onder die organisaties hebben ook verschillende kerkelijke groepen een plaats.

Een moeilijkheid die zich echter voordoet is wát men zal gaan doen. Op welke wijze moet bijvoorbeeld een kerk Canada's eeuwfeest herdenken? Natuurlijk kan men diensten houden, maar men wil meer dan alleen plaatselijke acties. Men voelt de drang om nationaal iets te doen.

Ook van calvinistische zijde hebben velen zich afgevraagd op welke wijze aandacht aan het feit moet worden geschonken, dat in 1867 Canada als een natie werd geboren. Zo zijn er plannen om een boek of boekje uit te geven en dit op grote schaal te verspreiden. Wat er in dat boek zal worden geschreven is nog niet zo duidelijk. Moet in zo'n boek aan het Canadese volk worden verteld, wat Calvinisme is en hoe het invloed kan hebben in het leven van alle dag? Moet het zoiets worden als de lezingen, die wijlen Dr. Abraham Kuyper in 1898 in Princeton hield (de Stone-lezingen), al zou het dan meer aangepast moeten worden aan onze tijd?

Of moet er iets anders worden gedaan?

Moet 1967 een bijzonder jaar voor "Salem" worden of moeten wij een speciaal "project" op onderwijsgebied bedenken? Of de pers? Doet zich hier een gelegenheid voor om nu eens een krachtdadige poging te doen onze christelijke pers uit te bouwen?

Het antwoord is moeilijk te geven, misschien juist wel omdat wij het er allen over eens zijn, dat dit Canadese eeuwfeest een uitdaging inhoudt. De vraag is niet zozeer *of* er iets gedaan moet worden, maar *wat* er gedaan moet worden.

Elders in dit nummer wordt melding gemaakt van een voorstel, dat de classis Goes van de Gereformeerde Kerken in Nederland aan de synode heeft voorgelegd.

Deze classis heeft gewezen op de taak van de kerk in het lenigen van de wereldnood. Het is maar niet zo, dat een deel van de mensheid het een beetje minder goed heeft dan wij. *Twee derde* van de wereldbevolking leeft in grote armoede. Wij, westerse mensen, kunnen ons geen begrip vormen van de toestanden elders. Twee derde van de wereldbevolking kent niet de voldoening van een goede maaltijd, kent niet de vreugde van de arbeid, kent niet het genot van alle mogelijke comfort, kent niet de rijkdom van de ontwikkeling van de geest. Wij zijn aan al die dingen zo gewend, dat wij er niet alleen moeilijk waardering voor kunnen opbrengen, maar tevens, dat wij ons het leven niet kunnen indenken van hen die het missen. Het gaat niet alleen om voedsel. En het gaat niet alleen om een huis. Hebt u zich ooit wel eens ingedacht, wat het leven zou wezen, als u niet lezen of schrijven kon?

Of dit iets met het Canadese eeuwfeest te maken heeft?

Och, op het eerste gezicht misschien niet zo direct. Maar *als* wij iets willen doen waardoor de herdenking van het honderd-jarig bestaan van Canada zinvol wordt, dan moeten wij dit punt toch niet over het hoofd zien. Het heeft dan toch zoveel met het Canadese eeuwfeest te maken, dat bij zeer velen de begeerte leeft iets bijzonders te doen. En het is haast vanzelfsprekend, dat bij christenen dan de begeerte leeft iets door te geven van de rijkdom, die zij in Jezus hebben.

Het uitgeven van een speciaal boek (om iets te noemen wat mogelijk zal gebeuren) is een prachtig idee. Maar het gevaar bestaat dat in zulk een boek wordt verteld wie wij zijn en wat wij voor een land als Canada kunnen betekenen. We zijn zo gewend om over onszelf en tegen elkaar te spreken. Dat heeft natuurlijk wel zijn goede zijde. Maar als het om een bijdrage tot een eeuwfeest van een natie gaat, is dit stellig niet de juiste wijze.

Ons zweven een paar wilde gedachten door het hoofd. Zij zijn niet gepolijst en er zal aan alle kanten aan geschaafd moeten worden. Maar we schrijven ze toch maar neer.

Stel voor, dat wij (denkend aan die classis Goes) als "target" voor de herdenking, de geestelijke en materiële armoede in de wereld zouden nemen. In de *wereld.* Dit wil niet alleen zeggen ver over zee. Het kan ook betekenen Canada zelf. Wij verwijzen naar de onthullingen die Minister Sauvé onlangs deed omtrent de toestand waarin verscheidene gezinnen hier in Canada leven en waarvan melding werd gemaakt in "Christian Courier" van verleden week. Er zou een plan gemaakt kunnen worden hoe aan deze en andere nood leniging te verschaffen, hetzij in de vorm van geld of voedsel, hetzij in de vorm van professionele of technische hulp. Geheel nieuw is deze gedachte uiteraard niet. Wij denken bijvoorbeeld aan het werk, dat diaken Feddema uit Bowmanville in Korea doet. Hij leert de Koreaanse boeren hoe zij het land moeten bewerken teneinde de opbrengsten te kunnen verhogen. En wij denken aan "Nes Ammin" in Israel waarin de daadkracht van het evangelie wordt getoond in een bijdrage aan de gemeenschap.

Wij leven in een tijd, waarin voor de hulpverlening in binnen- en buitenland het initiatief van de overheid wordt verwacht. In vele gevallen kan dit ook moeilijk anders. Maar het gevaar is erg groot, dat wij daardoor oog verliezen voor de taak van de gelovigen om te "doen wat goed is voor *allen*, maar inzonderheid voor onze geloofsgenoten." (Gal. 6:10)

Het lijkt ons toe, dat zich hier een unieke gelegenheid voordoet voor immigranten-kerken. Wij willen graag de aandacht op deze kerken vestigen, is 't niet? Niet om de mensen in die kerken, maar om wat in die kerken wordt geloofd en beleden. En wij moeten toestemmen, dat wij nog maar weinig bemoediging hebben gevonden in het gehoor, dat onze overtuiging in de Canadese samenleving heeft ontmoet.

Maar stel nu eens, dat diezelfde kerken zich zouden richten tot het g e h e l e Canadese volk en dat zij een goed uitvoerbaar plan konden presenteren, waarin duidelijk de barmhartigheid van hun Heiland doorstraalt. Het zou ons niet verbazen, indien talloze Canadezen daarvoor hun bijdrage willen geven, — maar meer nog indien op deze wijze de aandacht van tallozen op de Koning van die kerken zou worden gevestigd.

Een eerste vereiste zou zijn, dat men een goed project uitkiest. Bijvoorbeeld: via de Canadian Welfare Council zou men een lijst kunnen aanleggen van mensen of gezinnen, die het in ons land uitzonderlijk arm hebben. Men zou die stumperds ter gelegenheid van het Canadese eeuwfeest iets extra's kunnen geven uit naam van de Heiland.

Of men zou in plaats daarvan (of misschien wel daarnaast) een project kunnen vinden buitenslands. Wij denken nu bijvoorbeeld aan een land als Mexico. Of als India en Pakistan. Een organisatie als de World Home Bible League zou stellig in staat zijn betrouwbare informaties te geven.

Kortom, met enige inspanning is zulk een project wel uit te vinden.

Heeft men eenmaal zo'n project, dan zou de actie daarvoor goed voorbereid moeten worden met de beste krachten, die wij hebben. Via de moderne communicatiemiddelen zou een beroep op het gehele Canadese volk gedaan moeten worden. Men zou duidelijk moeten laten uitkomen, dat die kerken (welke kerken dit dan ook maar doen) op zich genomen hebben om ter gelegenheid van het Centennial op zulk en zulk een wijze barmhartigheid willen bewijzen. De Kerk zou dan in het feestvierende land een grootse daad van naastenliefde ter wille van de Heiland der wereld kunnen organiseren.

De Here Jezus sprak over een beker koud water. Als je niet meer hebt is een beker koud water al voldoende. Maar als je wel meer hebt, kun je met een beker koud water niet volstaan.

Zou deze gedachte de moeite van verdere overweging waard zijn, dan wil ons blad indien nodig uiteraard gaarne als voorlopig verbindingsorgaan dienen.

D.F.

Geef Uw
Adresverandering
steeds tijdig op
aan de
Administratie van
CALVINIST-CONTACT

GEMEENTE BAARN BEREIDT ZICH VOOR OP DE ONDERTROUW VAN PRINSES BEATRIX EN CLAUS VON AMSBERG

Het gemeentehuis wordt opgeknapt in verband met de ondertrouw van Prinses Beatrix en de heer Claus von Amsberg. Zo zijn onder meer de fraaie teakhouten deuren afgekrabt om een verse laklaag op te kunnen brengen. Bovendien worden deze voorzien van nieuw hang- en sluitwerk. Het huwelijk zal op 10 maart a.s. te Amsterdam worden voltrokken.

De Verenigde Naties geven hulp aan misdeelde kinderen over de gehele wereld. De tevreden glimlach op het gelaat van Henry R. Labouisse geldt het V.N. "Children's Fund" waarvan hij de leiding heeft. De "Unicef" organisatie won in 1965 de Nobelprijs voor de Vrede.

DE VERENIGDE NATIES
als Vredestichter?

Nu de Amerikaanse regering van plan is het bombarderen van Noord-Vietnamese steden voort te zetten, gaan van alle kanten stemmen op om de V.N. te hulp te roepen teneinde de moeilijkheden in Vietnam op te lossen. De secretaris-generaal, Oe Thant, stelt alles in het werk om de V.N. te bewegen de vrede in Vietnam te bewerkstelligen.

Is de V.N. daartoe echter in staat? Zij is opgericht met het doel de vrede te bestendigen, maar deze hoop kon met de Vietnamese kwestie wel eens voor goed de bodem worden ingeslagen. De nieuwscorrespondent voor de V.N. van het bekende Amerikaanse dagblad *New York Times*, Mr. Drew Middleton, laat geen optimistisch geluid horen over de V.N. als vredestichter, in een artikel "The U.N. Tries Hard, But — " Dit is in het kort wat Mr. Middleton er van denkt.

Het gebouw van de V.N. is indrukwekkend. Het gonst er voortdurend van activiteiten. Recepties voor hoge functionarissen zijn er aan de lopende band. Cocktail partijtjes worden er georganiseerd om de stemming te verhogen. Het fonkelt er van diamanten en de kleding die men draagt is van het fijnste soort. De meeste taxicheuffeurs, zo vervolgt Mr. Middleton zijn verhaal, geloven dat de kleren en juwelen door de Verenigde Staten zijn betaald. "It is a crying shame," zegt de nieuwscorrespondent. Wij geloven graag, dat het logeren bij zo'n gulle oom Sam niet te versmaden valt. Etentjes worden georganiseerd om de onderlinge band te verstevigen. Mensen die elkaar elke dag op het werk ontmoeten komen 's avonds opnieuw samen, geflankeerd door hun dames, om te eten en te praten. "About what? The U.N.?"

Natuurlijk zijn er ook hardwerkend leden in de V.N. Volgens Mr. Middleton bestaat zelfs het merendeel uit serieuze mensen. Zij overschatten in hun ijver en toewijding echter hun werk. Ondanks de bijna onoverkomelijke moeilijkheden verzetten deze leden toch veel werk. Vooral de leden van de Unesco en de Economic and Social Council verdienen, volgens Mr. Middleton, een pluim voor wat zij presteren.

De interne moeilijkheden zijn vele. In het artikel in *New York Times* worden er enkele genoemd.

Allereerst laat de kwaliteit van vele afgevaardigden nogal wat te wensen over. De schrijver beschuldigt de Amerikanen ervan dat vele leden van het secretariaat en het diplomatieke corps slecht met de kennis van zaken op de hoogte zijn. De schrijver zegt het kras: hij is stomverbaasd over zoveel onkunde. Men leeft in het gesloten wereldje van de V.N. en bekommert zich verder weinig om de grote wereld rondom hen.

Vele anderen — niet-Amerikanen — leggen bij de bespreking op alle slakken zout (no fault is too small to be discussed), terwijl elke misstap, ook de kleinste, onder de loupe wordt genomen.

(Vervolg op pag. 4)

EUROPESE SCHAATSKAMPIOENSCHAPPEN

Twee grote Nederlandse schaatsenrijders, Ard Schenk (l.) en Cees Verkerk, omarmen elkaar na hun overrompelend succes bij de Europese schaatswedstrijden, die voor het eerst in Deventer werden gehouden. Ard Schenk werd eerste en Cees Verkerk tweede in het eindklassement. Beide zullen nu hun krachten inzetten voor de wereldtitel, waarom in Zweden wordt gestreden.

Canadian National Railways

Treinreis Koopjes

en vriendelijke bediening in alle 10 provincies

Doe Uw voordeel met de beste treinreis koopjes van CN's lage Rode, Witte en Blauwe tarieven. Maaltijden zijn gratis voor hen, die in slaap- of parlor wagons reizen. U kunt nog meer besparen indien U de slaapgelegenheden met anderen deelt. Speciale tarieven voor kinderen tussen 5 en 12 jaar oud.

Zie deze lage Rode enkele reis tarieven:

Tussen TORONTO en:	
Windsor	$ 5.20
Saint John	$ 18.00
Saskatoon	$ 27.00
Calgary	$ 33.00
Victoria	$ 47.52

Tussen MONTREAL en:	
Ottawa	$ 2.90
Halifax	$ 15.00
Winnipeg	$ 23.00
Edmonton	$ 34.00
Vancouver	$ 43.00

Tussen WINNIPEG en:	
De Pas	$ 9.50
Edmonton	$ 15.00
Toronto	$ 21.00
Vancouver	$ 24.00
Halifax	$ 34.00

Tussen VANCOUVER en:	
Kamloops	$ 5.90
Edmonton	$ 14.00
Saskatoon	$ 18.00
Toronto	$ 42.00
Halifax	$ 57.00

CANRAILPASS voor bezoekers uit Europa: een hele maand ongelimiteerd reizen in Canada, onverschillig waar, voor slechts $99.00.

Voor nadere inlichtingen kunt U zich tot Uw CN passagiersreisbureau wenden.

CN

CANADIAN NATIONAL RAILWAYS

WIJ LAZEN VOOR U

HET NIEUWE TESTAMENT IN DE TAAL VAN ONZE TIJD — I

J. H. Kok N.V., Kampen.

Dit pas verschenen boek is een grote verrassing. Het eigenaardige is dat als U begonnen bent te lezen, u *blijft* lezen. Zo geweldig boeiend is het. En toch bent u dan aan het lezen wat u dacht helemaal te kennen: Mattheus, Marcus, Lukas, Johannes en de Handelingen. Meer staat er niet in. Er staat ook geen enkele verklarende notitie in. Maar al die overbekende geschiedenissen van het Nieuwe Testament zijn in dit boek herschreven in, wat de titel noemt, "de taal van onze tijd", terwijl het geleidewoord dat verduidelijkt met "in hedendaagse, voor iedereen leesbare taal".

De idee is van de overleden auteur, Anne de Vries, geweest. Toen hij in November 1964 plotseling stierf, was zijn laatste werk, een moderne vertaling van het Nieuwe Testament, grotendeels klaar. Zijn zoon, Drs. Henk de Vries, en Prof. Dr. P. A. van Stempvoort hadden van meet af met hem samengewerkt. Het trio heeft dit eerste deel persklaar gemaakt. De twee achtergeblevenen zullen zo spoedig mogelijk een tweede deel laten volgen, dat de rest van het Nieuwe Testament bevat.

Men heeft dit Nieuwe Testament (deel I) er zoveel mogelijk laten uitzien als een gewoon boek. De verzen-indeling is alleen aan het begin van de pericopen behouden. Er staat b.v. boven een gedeelte, 11:20-24 en boven het volgende 11:25-30, en boven het derde 12:1-8. Onder die opschriften volgt telkens een stukje *zonder* vers-indeling. U leest dus per aangegeven pericoop, net als in veel boeken het geval is. U weet niet of u in Mattheus of Markus aan het lezen bent. Dat moet u opzoeken. U weet in een roman toch ook niet of die bepaalde bladzij in hoofdstuk 2 of 3 of 6 staat? Dat is nergens aangegeven. Hier ook niet. Aan het begin van elk nieuw hoofdstuk staat een opschrift: De goede boodschap van Jezus Christus beschreven door Mattheus, of Markus, enz. Bij Handelingen staat er eenvoudig: De handelingen van de apostelen. Het boek heeft dus 5 hoofdstukken. De inhoudsopgave laat zien dat het er feitelijk maar twee zijn: de goede boodschap van de Heer, beschreven door vier personen, en de Handelingen. Het papier is opvallend goed, de druk sympathiek duidelijk. Ik heb er veel in zitten lezen maar geen drukfouten ontdekt; bewijs, dat aan dit boek buitengewoon veel zorg is besteed. Als u er in bezig bent, ziet u in gedachten die drie mannen zitten. Wat moeten ze een grote liefde tot hun taak gehad hebben. Met wat diepe eerbied hebben ze dit werk gedaan. Ze hebben geen moment vergeten dat ze het Woord van de Heer aan het vertalen waren. Maar ze hebben dat Woord zo dicht bij elke willekeurige lezer, die Hollands verstaat, willen brengen als mensen dat maar kunnen doen. Of ze geslaagd zijn? In elk geval kan na dit boek niemand in Nederland meer zeggen dat deze geschriften van het Nieuwe Testament onverstaanbaar moeilijk zijn.

Wist u dat de uitdrukking Zoon des mensen, die zoveel voorkomt, lezers die niets van de Bijbel weten grote moeite geeft? het is veranderd in Mens, altijd met een hoofdletter. Wanneer wij van discipelen lezen is daar voor ons niets onbegrijpelijks bij, maar een modern mens schijnt dat woord buitengewoon ouderwets in de oren te klinken: het is in leerlingen veranderd. In Jezus' spreken tot de mensen is "jullie" in de plaats van "u" gekomen. Omgekeerd en in alle spreken van minderen tot meerderen is "u" gehandhaafd. Er is veel meer natuurlijk. "Wat dunkt u?" werd "Wat denken jullie?" "Voorwaar ik zeg u," dat zo heel dikwijls voorkomt, veranderde in "Ik verzeker jullie". Een schuld van 10.000 talenten, uit de bekende gelijkenis, werd rechtstreeks "een schuld die in de miljoenen liep". En de slaaf wie zoveel werd kwijtgescholden had van zijn medeslaaf niet "honderd schellingen" maar "een paar gulden" te vorderen. De hele gelijkenis is met die vrije vertaling plotseling zo klaar als kristal. In Hand. 18:17 lezen we dat de Joden Sosthenes, de overste van de synagoge, "voor de rechterstoel sloegen". We begrijpen daaruit dat ze hem voor de rechter sleepten om hem te laten veroordelen. Maar in deze vertaling is de zaak zónder omwegen duidelijk: "ze gaven hem voor de rechtbank een pak slaag".

Nog een paar voorbeelden mogen duidelijk maken wat dit bijzondere boek geeft. In Hand. 22 lezen we van Paulus' verantwoording voor het Sanhedrin. Bekend is zijn toornige uitroep tegen de man die bevel gaf hem te slaan: "God moge u slaan, gij gewitte wand! en gij, zit gij over mij recht te spreken naar de wet en beveelt gij tegen de wet mij te slaan?" Dit boek laat hem zeggen: "God zal jou slaan, jij witgekalkte muur, je zit daar om recht over me te spreken volgens de wet, en nu beveel je dwars tegen de wet in om me te slaan?" Of neem het moeilijke stuk in Matth. 19 over de echtscheiding, vooral aan het eind daarvan, over de gesnedenen. Ik citeer nu de verzen 11 en 12 in deze nieuwe vertaling: "Hij antwoordde: Wat ik nu ga zeggen, zal niet ieder begrijpen; dat moet je gegeven worden: er zijn mensen die ongeschikt voor het huwelijk geboren zijn, er zijn anderen die door de mensen ongeschikt gemaakt zijn, en er zijn er ook die om het belang van het koninkrijk van de hemel afstand van het huwelijk doen. Laat dit begrijpen wie het begrijpen kan". Kunt u de volgende passage thuis brengen?" Worden niet vijf mussen verkocht voor een dubbeltje? En niet één van die beestjes wordt door God vergeten! Ja, zelfs ieder haar van je hoofd is geteld. Wees dus maar niet bang: je bent heel wat meer waard dan een zwerm mussen."

Mensenwerk is nooit volmaakt en daarom is het geen wonder dat ook in deze wijze van vertalen wel iets te wensen overblijft. Het is mij niet duidelijk waarom het "gij, slechte slaaf", uit de gelijkenis veranderen moest in "Jij, lelijke kerel". Soms schieten de schrijvers hun doel net even voorbij. "Gij, slechte en luie slaaf" uit Matth. 25 werd "Jij, luie schurk"; "Werpt de onnutte slaaf uit" (vs. 30) veranderde in "Gooi die waardeloze vent eruit". Soms geeft de nieuwe vertaling pertinent verlies. De herders gingen naar Bethlehem om te *zien* wat de Heer tot hen gesproken had, maar in dit boek staat dat ze gingen "om te zien *of* daar gebeurd is wat de Here ons heeft laten weten". Dat is pertinent onjuist. Als ze zó zouden gegaan zijn, zouden ze niets gevonden hebben. De prachtige woorden van Johannes de Doper, "Zie het Lam Gods dat de zonde der wereld wegneemt" worden weergegeven als "Kijk, zei hij, daar is het Lam van God. Hij is het die de schuld van de wereld op zich neemt". Voor mijn gevoel is dat verarming. Net als Maria's zelfovergave, "Zie, de dienstmaagd des Heren, mij geschiede naar uw woord", die, begrijpelijk, de oren van de moderne mens niet gemakkelijk ligt. Maar de geboden oplossing wordt toch ook door bezwaren gedrukt: "Ik geef me helemaal aan God over. Laat dan alles maar gebeuren zoals u gezegd hebt".

Dit alles moge mijn lezers een indruk geven van dit zeer bijzondere boek. Natuurlijk zijn er bezwaren, maar de ernstige poging Gods Woord zo dicht bij de mensen te brengen en zo rechtstreeks tot hen te laten spreken, verdient onze diepste waardering.

Laten we niet vergeten dat dit boek in Holland een andere functie vervult dan hier in Canada. Onze Hollandse taal die we hier nog spreken, veranderde niet sinds onze aankomst in dit land. In Holland evenwel groeit de taal van het land steeds voort. Dat bemerkt u als u er voor een trip een poosje bent. Daarom moeten we vooral niet zeggen dat we deze bijbelgedeelten in de taal van onze tijd best missen kunnen. Wij, hier in Canada misschien, maar zeker niet in Holland. En wat ons hier betreft — ik weet het nog zo niet. Predikanten die nog Hollands preken moeten, kunnen er door geïnspireerd worden. En wij, die nog Hollands lezen kunnen, laten we dit boek kopen en gebruiken. Ik weet zeker dat u er geen spijt van zult krijgen.

F. Guillaume

Lambert Huizingh

Acredited Public Accountant and Auditor Commisioner for taking Affidavits

•

1 Wellington St. E.
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797

•

139 Albert St.,
OSHAWA, ONT.

WILLEM G. POOLMAN

advocaat

notaris

meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)

tel.: EM 3-1334

NIEUWE VLUCHT NABOOTSER VOOR KLM

Uniek systeem met een dubbele functie

De KLM heeft een zgn. digitale vlucht nabootser besteld bij CAE (Canadian Aviation Electronics Ltd.) te Montreal.

Deze *"fligth simulator"* is in de eerste plaats bestemd voor de [illegible]ning van vliegers en boordwerktuigkundigen voor de twee DC-8-63 straalvliegtuigen (DC-8 versie met verlengde romp), die de KLM in 1967 in dienst zal stellen. De stuurhutpanelen zijn evenwel verwisselbaar met die van de "gewone" DC-8-53, waardoor het unieke systeem ontstaat om op één vluchtnabootser de training voor twee vliegtuigtypen te verzorgen.

Het is de tweede digitale vluchtnabootser, die de KLM bij de CAE fabrieken heeft besteld. In maart van het vorig jaar plaatste de KLM reeds een order voor een soortgelijke lesapparatuur ten behoeve van haar nieuwe DC-9 vloot. Beide vlucht-nabootsers zijn uitgerust met een digitale computer voor algemene doeleinden van S.D.S. (Scientific Data System). Deze computers worden o.a. ook door vele wetenschappelijke instellingen op het gebied van de ruimtevaart gebruikt.

OORLOGSGEVOLGEN

Twintig jaar na het beëindigen van de oorlog liggen in de archieven van het Duitse Rode Kruis verzoeken tot opsporing van bijna 2½ miljoen Duitsers van wie de familieleden nimmer meer iets gehoord hebben. Hieronder bevinden zich 1,3 miljoen militairen. Bovendien zijn er ongeveer 2000 jonge mensen die als kind van hun ouders werden gescheiden en nu niet weten hoe hun werkelijke naam is.

—Op Wiek

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

DE MISSISSIPPI EN NEW ORLEANS

Over "New Orleans als havenstad" te schrijven vraagt even nadere verduidelijking. Als we over 'de stad en de haven' spreken is het alsof we spreken over 'de vlieg en de olifant', voor het geval, dat zo'n diertje de dikhuid lastig valt. Het ligt me beter te spreken over 'de olifant en de vlieg'. En zo gaat het hier dus over "de Mississippi en New Orleans", over de haven en onze stad. Want de laatste is slechts een klein puistje op het gelaat van de eerste en het getuigt van bewustzijnsvernauwing als we dit uit het oog verliezen.

De Mississippi dan eerst.

12.000 Kilometer lang.

Soms meer dan 60 meter diep en een mijl breed.

De rivier voert al sinds eeuwen het overtollige water van de vallei tussen de Rockies en Appalachians weg naar zee en nieuwe verten. Heel het inwendige van ons vasteland heeft ze in haar greep en bepaalde ook een groot deel van de historie ervan. Hoe dichter echter bij de Mexicaanse Golf, des te kronkeliger haar loop; alsof ze het gaan door het land zat is en haar loopbaan niet meer recht kan houden. Zo zelfs wordt in het eind de moeheid haar soms de baas, dat ze afstekertjes gaat maken en plotseling een nieuwe bedding tussen bocht en bocht zich uitschuurt en breekt.

De mensen zitten dan met haar kuren.

In elk van die bochten immers waren plantages en bij zo'n rechttrekking van het rivierfront verloren sommige ervan direct contact met de stroom en zakten danig in prijs, terwijl andere in waarde verdubbelden. Ook kon het gebeuren, dat negerslaven na diezelfde nacht het morgenlicht van verlossing zagen en vrij waren, aangezien mét de rivier de staatsgrens verlegd was.

Wanneer de Golf in de verte opdoemt en dus het eindpunt van Old Man's River's lange reis zich aandient, wordt het rond haar al modderiger en moerassiger; de immense vracht aan klei, tot nu toe meegedragen, kan nu de snelheid van het water vermindert niet meer worden vastgehouden en slaat langs kant en oever neer. Een delta vormt zich, waardoor het voortgaan nog zwaarder wordt. Het is van deze kans, dat New Orleans gebruik maakte; het werd gesticht op aanslibsel.

Nú is America's most interesting city, zoals dat in toeristen-taal heet langs deze brede stroom als een vloerkleed uitgespreid; het patroon ervan, vooral 's avonds, is als een veelkleurig perzisch tapijt, dat in het portaal haastig over de moerasgrond is uitgelegd om de dodelijk vermoeide rivier bij haar laatste etappe een zachte loper onder de voeten te geven.

Van New Orleans' historie en welvaart is de Mississippi de moeder; grootmoedig adopteerde zij de nieuwe aangroei en houdt in haar wijde armen als in bogen de stad geklemd. Wie stad en stroom in onderlinge verhouding bestudeert zal niet aarzelen haar de rivier des levens te noemen aan wier borst wij allen hier rusten en van wier levensbloed wij inwoners gedurig drinken. 75 Procent van haar inkomsten dankt de stad aan haar. Langs haar zijden staan de imposante pakhuizen en silo's, de loodsen mijlenlang en de uitgestrekte kaden met of zonder kranen; hier liggen ook veilig de schepen als aan moeders borst; bevoorraad met voedsel en drank voor nieuwe reizen en als vrachtdieren gewillig en geduldig rijen ze zich aaneen om lasten in te nemen of af te geven. Van diezelfde nu geheel grijs geworden stroom ook gaan ze uit — de avenues en boulevards, die het levensbloed tot in de uiterste hoeken en gaten voeren: Esplanade, Canal Street, Jackson, Louisiana, Washington, Napoleon, Jefferson, Nashville, State, Carrollton Avenue of Street, enz.

'Uw vrede zal zijn als een rivier', zegt ergens een van de profeten, en dit beeld begrijpen we hier. Geweldige massa's water die voortstromen en toch wat een vrede ademt de stroom des avonds als het daggeluid verstild is. Rust, volkomen rust, ondanks de intense beweging waarin het water zich bevindt.

In minstens vier 'lagen' langs de rivier, afwisselend zwart en wit wonen de bewoners langs de oevers. Eerst een laag van gekleurden, dan een van blanken, enz. Deze laagsgewijze bewoning geeft aan de deze secties dienende stadsbussen een cameleonachtig bestaan; het ene ogenblik zijn ze door negers bezet en overheerst het zwart, en als de bus naar of door een witte laag rijdt, is het omgekeerd. Zo wisselt het zelfs ook met het uur van de dag.

New Orleans is vol van historische herinneringen.

De straatnamen bijvoorbeeld! Elke periode in Europa vond hier zijn terugslag. Royal, Bourbon en Dauphine Street van Frankrijk als monarchie; Napoleon Avenue met zijn paralellen, Jena, Marengo, etc. echo uit de dictatortijd. Van westerse voorliefde voor de griekse tijd spreken Melpomene, Terpishore en Thalia, en de Spaanse overheersing is tegenwoordig in namen als Gayoso, Salcedo, Lopez, enz. Ook andere kanten van het menselijk bestaan vinden hier hun weerslag in namen, zoals in Good Children Street, met evenwijdig eraan Love Street en, een straat verder, Frenchman. Loopt men in tegenovergestelde richting, dan vormen deze drie een zin: Frenchmen Love Good Children. They do!! Ook wij hebben hier ons 'Algiers', als in Europa aan de overzijde. En in de naam van een andere suburb, Westdego, horen we nog de angstroep van mensen op vlucht voor een hurricane vloedgolf: West we go! West we go!

De streetcar, genaamd Desire, d.i. begeerte, lust, reed door het Franse kwartier naar Canal Street, de hoofdstraat, en dan naar zijn eindpunt bij het kerkhoven-complex in het noorden van de stad. Wie deze tram nam hoefde voor een goede preek niet naar de kerk; route, naam en eindpunt leerde hem wel waar desire, de lust hem heen brengt.

Symboliek, sprake overal.

Perdido Street uit de Spaanse tijd houdt herinnering vast aan de plek, waar de armsten der armen woonden, n.l. langs een pad, dat 'zich verliest' in het moeras; Perdido, straat der verlorenheid. Maar hier maakten de geringsten onder de negers hun muziekinstrumenten de blanken na; van kistjes, blik en wat gespannen touw. En, o ironie, hier werd de Jazz geboren, die van dit perdido-paradijs zegevierend de wereld introk en oud en jong in de band van rythme sloeg. En alsof dit nog niet genoeg was, nu loopt Perdido uit op het Civic Center, met Federal en Staten buildings; hier is ook het Stadhuis, de Public Library en de Supreme Court, het hoogste gerechtshof. Magistraten, advocaten en potentaten zetelen waar eertijds de blote voeten van arme negers afdrukken in de modder maakten; en waar toen gitzwarte kleuters schommels van touw aan de bomen hadden, zoeven nu liften op en neer. Sic transit ignominia mundi, d.i. zo gaat de smaad en schade voorbij. De wereld draait en wij draaien mee. Perdido heeft nu de hoogste grondprijzen, als er nog wat te koop is.

Het sterkst echter tot mijn verbeelding altijd spreekt het feit, dat de boulevards, avenues, en hoe ze verder heten mogen, alle uitlopen op een bepaald complex, dat tevens het geografisch centrum van de stad genoemd kan worden. Als spaken van een wiel gaan ze uit van het wielrond om samen te komen in wat als de as zou kunnen gelden en deze as is . . . waar we de reeds genoemde kerkhoven vinden. Vijf, zes grote begraafplaatsen tellen hun tomben en kruizen bij duizendtallen. Tesamen een dodenstad zo groot, dat men ze wel de grootste onder haars gelijken noemen kan. Midden in de stad!

Het is naar dit punt dat alle verkeersbanen voeren. Het is om deze as, waar het alles in New Orleans practisch omheen draait. En geen opzet in de bouw zit hier achter. Het groeide als vanzelf.

Men kan de stad niet in lengte of breedte doortrekken of men komt langs deze City of the Dead. Het verkeer, dat er van 's morgens vroeg tot laat in de avond langsheen davert, treinen, bussen en auto's in menigte — als de inzittenden luisteren, kunnen ze in deze sterk Rooms Katholieke stad constant de zang van Luther horen en de waarheid ervan zien:

Midden in het leven neemt ons
de dood gevangen!
Wie is sterker dan de dood, dat
wij hulp erlangen?

Naar alle kanten dodenakkers, met wit gepleisterde muren er omheen, of door groene grasvelden omzoomd of zo maar door een ijzeren hek van de hoofdweg gescheiden, maar overal kruizen, stenen, tomben, d.i. graven, zover het oog reikt. En aangezien het grondwater hoog is, liggen de gestorvenen bovengronds en eigenlijk niet 'begraven'.

De stenen spreken.

Hun sprake is over het einde van de bezige mens.

Midden in het leven neemt ons de dood gevangen! Het kan ook niet anders, want altijd is het met ons weer een opgaan, blinken en verzinken. "Alle vlees is als gras en al zijn schoonheid als een bloem des velds — zegt de profeet. Het gras verdort, de bloem valt af als de adem des Heren daarover waait. Voorwaar, het volk is gras".

Toch spreken deze graven niet van de dood alleen.

Al is de stad een bezienswaardigheid voor toeristen, een plaats van plezier, van Mardi Gras en Sugar Bowl, de metropool kan haar christelijke afkomst niet verloochenen. Datzelfde graven-conglomeraat, dat zich zo ongevraagd aan het eind van elke weg bevindt, geeft blijk, dat de inwoners ook over verlossing van de dood hebben uitgezien en de vraag hebben gesteld: Wie is sterker dan de dood, dat wij hulp erlangen?

Een suggestie van antwoord op deze benauwende vraag, bestaande in een kruis, wordt op vele graven gevonden. Op de grote, marmeren tomben, en, meer nog, op de eenvoudiger kerkhoven en tomben van de gewone man. Daar in zo groot aantal, dat men ze niet tellen kan.

Zoals langs heel de rivier nu de schepen met mast, zaling en al verankerd liggen en vroeger de vele zeilschepen in twee, drie rijen een bos van masten, een mastbos, de voorbijganger te zien gaven, zo heffen hier de graftomben hun kruizen omhoog; in menigte. Het is alsof een vloot van kruisvaarders hier voor anker ligt, de zeilen gestreken en wachtende op een gunstige wind om straks weer voort te varen. Het zeil ontbreekt nog, maar de mast, de kruismast is er al.

Hier in dit complex van de stad, is de eigenlijke haven van New Orleans; hier, waar alle vaart tijdelijk gestremd schijnt. Hier, om met Job te spreken, "houden de goddelozen op met woelen, hier rusten zij wier kracht is uitgeput. Gevangenen zijn hier altegader gerust, de stem van de drijver horen ze niet. Klein en groot is hier gelijk en de slaaf is vrij van zijn heer."

Maar straks, als de bazuin zal klinken en de doden zullen worden opgewekt, dan worden de zeilen opnieuw gehesen en dan zullen ze uitgaan, naar Jezus' woord: "Wie het goede gedaan hebben tot de opstanding ten leven, wie het kwade bedreven tot de opstanding des oordeels."

Dan varen de schepen weer uit, een zee van oneindigheid tegemoet.

New Orleans is een haven-stad, ja, maar niet alleen omdat het aan de Mississippi ligt; het meest door zijn haven midden in het geografisch centrum van de stad.

Een 'interesting city' voorwaar!

J. Wristers,

Pred. Koopvaardij.

HET GROOTSTE TESTCENTRUM VOOR AUTO's

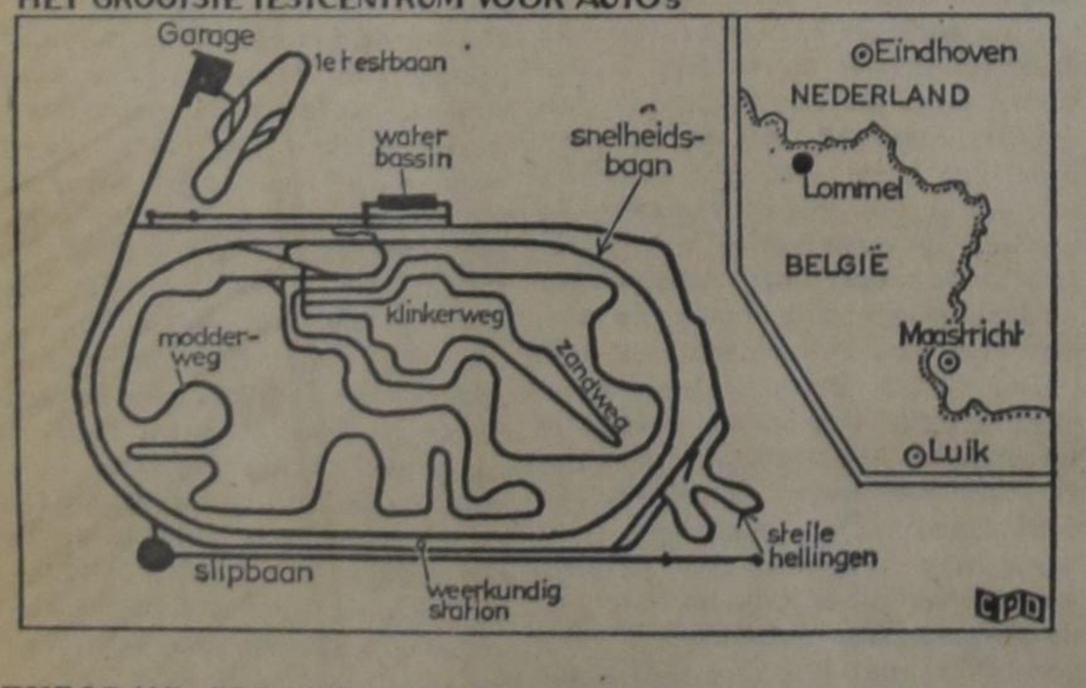

EUROPA'S GROOTSTE TEST-CENTRUM VOOR AUTO'S IN BEDRIJF

Europa's grootste testcentrum voor auto's is in Lommel (België) in gebruik genomen. Het is eigendom van de Ford-fabrieken. Op het terrein van ca. 2 miljoen vierkante meter bevinden zich wegen tot een totale lengte van 28 km. Ieder soort wegdek is hier aangebracht en alle omstandigheden van goede en slechte wegen in Europa zijn er te vinden. Men kent traagheidstrajekten maar ook een snelheidsroute waarop snelheden te rijden zijn tot 200 km. per uur. Een waterbad met zoet en zout water is ook aanwezig. In de tekening geven wij een overzicht van dit unieke proefterrein voor auto's, waar alles te vinden is, van grote kuilen in de weg tot spoorwegovergangen en modderwegen.

GRADE 13 OP RETOUR?

Vele highschool studenten in Ontario zullen ongetwijfeld met een gevoel van opluchting het krantenbericht hebben gelezen dat sommige universiteiten ook de deur openen — ook al is het maar op een kiertje — voor hen die grade 12 hebben doorlopen.

De Waterloo Lutheran University heeft onlangs meegedeeld dat het 15—25 grade-12 studenten zal toelaten, nadat zij met goed gevolg twee zomercursussen hebben doorlopen, n.l. Engels en een vreemde taal.

Lakehead University heeft een gelijksoortig experiment aangekondigd. De studenten worden aan een toelatingsexamen onderworpen dat zij met goed gevolg moeten afleggen, terwijl het gemiddelde in grade 11 en 12 niet beneden de 66 punten mag komen. De University of Toronto wil eveneens een mogelijkheid scheppen voor de 12-graders om een universitaire opleiding te ontvangen.

Volgens de president van Lakehead University, W. G. Tamblyn, mag dit experiment leiden tot het afschaffen van grade 13 als een vereiste om student aan een universiteit te worden.

Deze maatregel verwondert ons niet, aangezien de kritiek op grade 13 steeds toeneemt. Men heeft 1281 grade-13 studenten ondervraagd omtrent het programma van grade 13. Meer dan 80 procent was ontevreden over het programma. Dr. Cicely Watson, het hoofd van de Division of Educational Planning of the Ontario Institute for Studies in Education, heeft naar 20 scholen enquêtes gestuurd met vragen over grade 13. Er werd door 83.6 procent van de studenten kritiek geleverd op het grade-13 program.

Trouwens meer dan 11.000 studenten die voor het grade-13 examen waren gezakt kregen later op hun verzoek toch nog het diploma. Dit aantal was driemaal zo hoog als verleden jaar. Uit dit alles blijkt dat er iets scheef zit met grade 13. Grade 13 mag nu spoedig tot het verleden behoren.

Voor christelijke highscholen is het van belang hiermee rekening te houden. Het is waarschijnlijk beter met het openen van het 'expensive' grade-13 te wachten totdat er definitieve besluiten zijn genomen in verband met grade 13.

EEN BANK OP WIELEN

Het wordt de mens tegenwoordig steeds gemakkelijker gemaakt. Dat blijkt ook uit de aangeboden diensten van de banken. Eerst is men met "drive-in" banken begonnen. Nu gaan de banken nog een stapje verder en lopen op verschillende plaatsen al mobiele banken.

Een bank in Chelsea, Mass. heeft toestemming gevraagd een $50,000 kogelvrije bus te bouwen. De bus zal elke dag op zes verschillende plaatsen in de buitenwijken van Boston stoppen. In Albany, N.Y. heeft een bank al geruime tijd zo'n bus in gebruik. De bewoners van de buitenwijken van de grote steden stellen deze service zeer op prijs.

WAAROM REIST U BIJ VOORKEUR PER HOLLAND-AMERIKA LIJN?

Wij denken dat het is omdat:

1. U kunt kiezen uit meer dan vijftig afvaarten naar Rotterdam (vanuit Montreal en New York tesamen zijn er dit jaar precies 53).
2. U kunt rekenen op goede Hollandse maaltijden, attente Hollandse bediening, Hollands amusement en natuurlijk Hollandse medepassagiers.
3. U kunt genieten van een heerlijke ontspannende zeereis, wat U zou missen als U ging vliegen; bovendien kunt U per schip 275 lbs. bagage per persoon gratis meenemen.
4. . . . de namen s.s. ROTTERDAM, NIEUW AMSTERDAM, STATENDAM, MAASDAM, RYNDAM en m.s. PRINSES MARGRIET toch eigenlijk voor zichzelf spreken!

Eerstvolgende afvaarten: van Halifax 7 maart, van Quebec 2 april, van Montreal/Quebec 28 april, 20 mei, enz.

Vanuit New York: te veel om op te noemen. Raadpleeg Uw reisbureau!

VAAR MET EEN "HAPPY SHIP"

VAN MONTREAL/QUEBEC OF NEW YORK NAAR IERLAND, ENGELAND, FRANKRIJK, HOLLAND, DUITSLAND

Holland-Amerika Lijn

MONTREAL — TORONTO — CALGARY — VANCOUVER

Halifax: Furness, Withy & Co. Ltd., Gen.-Agent

Verdovende Middelen

genezen niet, nemen alleen de pijnen tijdelijk weg, doch kunnen grote verwoestingen in het lichaam aanrichten! Neemt daarom de ons in de natuur zo rijkelijk geschonken giftvrije en wonderdoende Florageneeskruiden, waarmee telkens weer de frappantste successen worden geoogst. Meldt Uw ziekte en klachten aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"

Westersingel 40, Groningen, Ned.

GAAT U NAAR

Holland?

VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraag volledige inlichtingen
bij:

C. STEENHOF

43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

Vanaf 1 april 1966:
21 dagen vliegreis *
MONTREAL-AMSTERDAM

$ 335.00

met gratis trip naar Brussel, Parijs en Londen

* Behoudens Regeringstoestemming.

Verdien een boek
door het aanbrengen van een
abonnee op ons blad.

SPAAR

25¢

op een dozijn eieren

wanneer U
een 25 lb. zak

FIVE ROSES BLOEM

koopt.

NU! In elke 25 lb. zak Five Roses Bloem vindt U een waardebon die 25¢ korting geeft op de aankoop van een dozijn eieren. Maak direct gebruik van deze speciale aanbieding van Five Roses.

GROENTE en BLOEMZADEN

Ook: HOLLANDSE SPERCIEBONEN, SNIJBONEN, BRUINE BONEN, KROPSLA, BOEREKOOL, WITLOF, ANDIJVIE, WORTELEN, POSTELEIN, enz. enz.

Hollandse of Engelse Prijscourant op aanvrage geheel Gratis.

WILLIAM DAM SEEDS

West Flamboro, Ont.

Location at: CHRISTIE'S CORNERS (between Bullock's and Peter's Corners) 4 Miles West of Dundas

Phone: MA 8-6641 DUNDAS

NAGEKOMEN

IMMIGRANTEN MIJMERING

Vooruit, Arie, daar ligt de pen; hier heb je papier; nu aangepakt voor Calvinist-Contact! Met deze dichterlijke vermaning zette Katrien me aan het werk. Schrijven valt niet mee, als je langer dan een jaar geleden de pen hebt neergelegd. Je vingers zijn stijf en stram geworden. Je hersens draaien niet meer in het gewenste tempo. Maar moeten is ook wat.

Op hoog bevel van mijn vroegere baas, de hoofdredacteur van C.C., moet ik verantwoording afleggen van het feit, dat Arie Dof zich als schrijver te ruste heeft begeven. Mijn echtvriendin had hier ook al dikwijls op aangedrongen, maar zonder resultaat. Doch vreemde ogen dwingen; dus nu moet het er maar van komen.

Zo nu en dan klampte deze en gene ons nog es aan met de vraag: -En, Arie, wanneer schrijf je weer es wat? Sommige goede lieden uit het verre Ontario stuurden mij zelfs schriftelijke aanmoedigingen. Er waren er, die dachten, dat ik ruzie had gehad met de redactie, wat in dit geval een volkomen onjuiste gedachte was, maar overigens wel verklaarbaar, omdat het ons geliefde volk niet vreemd is, om al gauw aan ruzie en vechten te denken. Hoe zou dat toch komen? . . . . (He, ik voel me er weer een beetje inkomen; het is toch mooi om wat te schrijven!)

De meeste lezers reageerden niet, toen ondergetekende ophield met zijn stukjes. Ze zwegen, en daarin zag ik aanleiding, om ook maar te zwijgen.

Aan de andere kant is er ook geen enkele reden, waarom de mensen niet voor het eerst of bij vernieuwing zouden mogen horen, waarom mijn immigrantenmijmeringen tot het verleden behoren.

Maar voordat ik daar verder op in ga, eerst even iets over een ingezonden brief aan mijn adres, die men elders in ons goede blad vindt. Hartelijk dank, meneer H.A.V., voor uw vriendelijke woorden. Hoewel de fabrikanten van "Players" en "Ritmeester" uw brief ongetwijfeld met ergernis lezen, hebben uw woorden mij goed gedaan. Al is er maar één lezer, die naar mijn adviezen heeft geluisterd, zo heb ik niet vergeefs geschreven. Ik prik uw denkbeeldige medaille op mijn zondagse colbertje. Uw initialen H.A.V. doen mij denken aan een befaamde dominee. Toch moet u iemand anders zijn. Want u zit in Ontario en hij zit in de West, niet zo ver bij ons vandaan; u onthoudt u van het rookgenot, doch hij hult zich doorgaans in dichte wolken van tabaksrook en sigarenwalm, een afgrijselijke aanblik voor niet-rokers zoals u en ik. Mr. H.A.V., ik druk u de hand!

En nu moet ik dan nog wat schrijven over mijn niet-schrijven. Waarom toch eigenlijk? Zo belangrijk ben ik niet. U ook niet, maar ik ook niet. Arie hield op met schrijven en Calvinist-Contact bleef precies op tijd verschijnen; het aantal abonnees nam eerder toe dan af; alles ging gewoon door.

Ik zal het maar heel gewoon zeggen: Ik ben er mee opgehouden, omdat mijn stukjes naar mijn mening tot een ander en vroeger hoofdstuk behoorden in de geschiedenis van ons immigrantenleven in Canada.

Ik heb mijn best gedaan, om wat te vertellen over de eerste periode van de naoorlogse immigratie, van het vele lief en leed, spanningen en ontspanningen, zwakheid en sterkte van onze mensen in dit nieuwe land. Ik hoorde zelf bij de mensen van middelbare leeftijd, toen ik in Quebec van de boot stapte met vrouw en talrijk kroost, en nu ben ik al tegen de zestig met drie getrouwde kinderen en vier kleinkinderen. Die kinderen en kleinkinderen voelen zich geen immigranten en zijn hier volop thuis. Zij zullen, hoop ik, heel wat voor dit mooie land kunnen betekenen, al maak ik me geen illusies, dat wij en onze kinderen de enige lichtdragers in dit land zijn. Katrien en ik voelen ons nog helemaal niet zo oud, en we zijn ook nog helemaal niet uitgerangeerd. We zijn allebei actief in allerhande zaken, maar om kort te gaan: Als je altijd zelf aan het woord bent, komt een ander niet aan de beurt. En dat bedoel ik: anderen moeten ook aan de beurt komen. Een jonger geslacht, dat hier ten dele is opgegroeid, moet ook de trom kunnen roeren. Niet, dat wij als ouderen aan de kant moeten gaan staan; al lijkt het wat eigenwijs, toch durf ik te zeggen, dat het wel eens een rare koers zou kunnen uitgaan, als de ouderen zich nu terugtrokken.

Maar over zaken en toestanden in deze nieuwe periode schrijven, dat moet nu maar eens een jonger iemand doen. Ik wou ons blad maar niet zo in de steek laten en ik ben op jacht gegaan naar een jonger iemand, die zo'n beetje mijn plaats zou kunnen innemen, en ik hoefde niet lang te zoeken, of ik vond er een; of liever meer dan een, maar deze was de beste: Gi's Pandekker, een actieve, flinke vent van even in de dertig, die veel gestudeerd heeft en een gezonde kijk op allerlei zaken heeft. Gijs heeft een uitstekende baan bij het gouvernement, en heeft dus heel veel tijd. Hij heeft een heel sterk gevoel voor humor en daarbij de merkwaardige gave, om dwars door heel veel problemen en gewichtigheid heen te kijken. Zo iemand zou, dacht ik, een aanwinst zijn voor ons blad. Ik naar hem toe. Na enig aandringen zei Gijs: -Sjoer, sjoer, Arie, dat wil ik wel eens proberen . . . . Maar Gijs als echte Canadees belooft heel gemakkelijk, maar zijn eerste artikeltje moet nog komen! Elke keer, dat ik hem tegenkom, vertelt hij me, dat zijn eerste stukje spoedig verschijnt. Alleen verbeeld ik me, dat hij de laatste tijd een blokje omloopt of zich in portieken verbergt, als hij me ziet aankomen. We zullen het beste er maar van hopen.

Dus, wat mij betreft: het woord is aan de jongeren, voor zover ze het tenminste al niet genomen hebben! Want er zijn al heel wat jongere schrijvers aan het werk in de talrijke bladen, die onder ons verschijnen: rijp en groen, bescheiden jongens, die aarzelend leiding beginnen te nemen, en blagen met veel te grote broeken aan. Zo gaat het leven verder. Er verandert veel en er verandert weinig. Wij, ouderen, kijken met verwachting en achterdocht naar de jongeren en hopen, dat zij het net zo goed zullen doen als wij, en dikwijls betwijfelen we het, en ten onrechte.

Eén ding is mij nadat ik mijn kortstondige loopbaan als schrijver beëindigd had, heel duidelijk geworden: Zonder ons gaat het ook wel goed; we zijn niet onmisbaar.

Die gedachte steekt je zo nu en dan wel eens, maar over het algemeen ben je er gelukkig bij. Gelukkig is de ballon, waar niet teveel wind in zit! Gelukkig is de mens, die zichzelf niet teveel opblaast in eigenwaan!

Dus heb ik met vrede de pen neergelegd en het woord gegeven aan de vlot belovende Gijs en zijn makkers. Hoewel mijn vingers weer jeuken, nu ik vandaag weer een beetje de smaak van het schrijven krijg.

Met een lach en een traan neem ik voor de zoveelste keer afscheid van mijn lezersvrienden. De tranen van gevoel biggelen over mijn aangezicht. Eerlijkheidshalve zij vermeld, dat Katrien tegenover me aan tafel uien zit te pellen. Als we 's avonds uien eten, pelt ze ze in de kamer en bakt ze ze vervolgens in de normale plaats: de keuken. Ze kan evenmin als ik goed tegen de uienlucht en met typische katriniaanse logica redeneert ze: Ik doe ze even in de kamer, dan heb ik er in de keuken geen last van. U ziet, Katrien is nog niets veranderd.

Bedankt voor de medaille, Mr. H.A.V. Dit doet me denken aan de medaille, die verschillende medewerkers van Calvinist-Contact gekregen hebben van de bekende schrijver P. J. Risseeuw, die in zijn nieuwe boek en reisverhaal "Overal Hollanders" op bladzijde 46 en 47 schrijft: "Calvinist-Contact is als discussie-orgaan in Canada niet meer weg te denken. Het legt een band tussen old- en newcomers en de jeugd. En de heer Farenhorst is wel zo wijs zijn medewerkers(sters), van wie ik er verscheidene heb ontmoet, de vrije hand te laten. Zo behandelt Saskia in haar rubriek "Onder de schemerlamp" onomwonden de vragen van Hollandse emigranten. Ergens zegt ze: ". . . Soms heb ik de indruk dat er iets ons, Hollanders, parten speelt. Gewoonte, traditie, hartstocht om gelijk te hebben? We letten meer op wat ons scheidt dan op wat ons verenigt".

"Een van de bekendste medewerkers van "Calvinist Contact" is de "timmerman' 'Arie Dof, met zijn "Emigrantenmijmeringen". over "Arie en Katrien in Canada". Hij neemt zijn geloofsgenoten zonder pardon op de korrel en zijn humor is en van de heilzaamste geneesmiddelen voor Hollandse eigengereidheid en dwarsdrijverij."

Tot zover de heer Risseeuw. U moet dat nieuwe boek van hem lezen! De moeite waard!

Sjonge, het lijkt zowaar wel een lintjesregen met al die medailles voor de medewerkers aan Calvinist-Contact!

Gegroet van Arie en Katrien!

Arie.

Naschrift van de redaktie.

Dat gaat natuurlijk zo maar niet. Arie moest meer eerbied voor C.C.-lezers hebben. Jarenlang hebben zij van zijn stukjes genoten. En nu zou hij met een "gegroet van Arie en Katrien" de plaat willen poetsen?

Omdat Gijs Pandekker nog steeds niet begonnen is en zich voor Arie verbergt, daarom gaat Arie zich voor onze lezers verbergen.

Kijk, dit nemen wij niet.

De wereld zou er vreemd gaan uitzien, Arie, als je houding te rechtvaardigen zou zijn. Stel je voor, dat je op een goede dag tegen Katrien zou zeggen: "Katrien, wij hebben nu drie getrouwde kinderen. Ik heb altijd voor je gezorgd, maar nu de kinderen groot zijn moeten die het maar doen. Onze jongens moeten nu voortaan voor onze "room and board" gaan zorgen, want ik houd er mee op." Denk je nu heus, Arie, dat Katrien dat slikken zou? Wij kennen haar nu wel beter! Neen, Arie, probeer het niet man. Doe je het toch, dan zien wij het nog gebeuren, dat je als jullie weer uien eten, de pan in de kamer op je schoot krijgt en zelf de uien moet pellen.

Katrien neemt zoiets eenvoudig niet.

Waarom zouden wij, lezers van C.C., het dan wel nemen?

Zolang je blijft timmeren, maak je dingen mee. Wij rekenen er op, dat je, nadat je erover gemijmerd hebt, ons je ervaringen zult vertellen. Wij verwachten je weer met geregelde tussenpozen in ons blad. Piriot.

Red.

Voor al Uw

Verzekeringen

Auto-, Brand-, Ongevallen- en Ziekteverzekering

(met wekelijks inkomen)

en alle andere verzekeringen

Mac. Vanderhout

Insurance Agency Ltd.

795 KING STREET EAST — HAMILTON, ONT.

PHONE LI 4-2837

New Books: Important Readings

H. LASKI — Introduction to Politics	$1.25
MAURICE R. FRANKS — What's wrong with our Labour Unions	$6.25
F. R. CATHERWOOD — The Christian in Industrial Society	$3.15
Antwoord aan deze tijd — Studie voor een nieuw Chr. Soc. Program (Patrimonium)	$1.70
Vissen bij verlopend getij — Om de Chr. dienst aan de publieke zaak (Patrimonium)	$1.90
HARRY BLAMERIS — The Christian Mind	$1.50
EBERHARD MUELLER — De wereld is anders geworden	$1.55
H. VAN RIESSEN — Society of the Future (highly recommended), special price	$3.85
D. A. SCHMEISSER — Civil Rights in Canada	$7.50
E. L. H. TAYLOR — Why Work? The Christian Answer	$ .30
CRYSDALE — Industrial Struggle and Protestant Ethics in Canada	$3.25
C. F. HENRY — Aspect of Chr. Social Ethics	$4.29

SPEELMAN'S BOOKHOUSE LTD.

10 GOLFDOWN DRIVE, REXDALE (ONT.)

PHILIPS RECORDS — 741-6563 — BOOKS

De Verenigde Naties als Vredestichter?

(Vervolg van pag. 1)

Achter deze kleinburgerlijke muggezifters staat hun land, dat zij vertegenwoordigen en dat zich overigens weinig bekommert om de V.N. Zoals bekend, speciaal wanneer het op betalen aankomt!

Verder wordt er veel gedebatteerd, worden resoluties opgesteld, plannen beraamd, "but never, never ask: Is this a good thing, does it work, has it survival value?"

De afgevaardigden van de pasontstane landen geven evenmin veel hoop op een waardevolle bijdrage tot de verwezenlijking van de vrede. Sommigen geloven dat de kleinere landen tezamen 'n wig kunnen drijven tussen de grote mogendheden. Deze kans is zeer gering wanneer we Mr. Middleton mogen geloven. Zij schijnen de V.N. te beschouwen als een plaats waar zij hun hart kunnen luchten over de schandalen van de vroegere overheersers. Vooral een zaak als Rhodesia is een kluifje naar hun hand. Als een forum, zo zegt de nieuwscorrespondent, doet de V.N. nog wel enig nut. Op hoogstens twee(!) uitzonderingen na, roeren de meeste afgevaardigden van de 'nieuwe' landen nooit het eigenlijke van het onderwerp aan. Zij zijn daartoe ook niet bekwaam. Nu verwacht de schrijver van hen niet dat zij direct als geharde diplomaten op het oorlogstoneel verschijnen, maar wanneer een spreker, om slechts één voorbeeld te noemen, gaat spreken over revolutie en dan begint met de geschiedenis die zich heeft afgespeeld in de hof van Eden en zo de geschiedenis doorwandelt tot heden, dan verwondert het ons niet dat er weinig tot stand komt.

Indien China nu ook nog tot de V.N. toetreedt, wat volgens Mr. Middleton dit jaar zal gebeuren, dan wordt het er volgens hem niet beter op. De taal die hij gebruikt laten we maar onvertaald, maar het komt hierop neer dat met de toelating van China het 'feest' pas zal beginnen, "throwing vetoes around the Security Council like confetti."

De *grootste* moeilijkheid is echter: de tegenovergestelde *belangen* van de grote mogendheden. Deze belangen liggen bij elke uiteindelijke beslissing het gewicht in de schaal. Mr. Middleton verduidelijkt dit met een voorbeeld, nl. het vredesverdrag tussen India en Pakistan.

Het sluiten van de vrede tussen beide landen was een peuleschilletje, immers zowel Amerika als Rusland konden deze vrede gebruiken om China wat in toom te houden. Maar de zaak Kashmir bleef onaangeroerd. De Russen zijn tegen inmenging in nationale zaken (dit is natuurlijk geen wet van Meden en Perzen!), en de Amerikanen wilden India niet zeer doen omdat men door het ingrijpen in de zaak Kashmir het gezag van de centrale regering in India mocht verzwakken. Wat kan de V.N. hieraan doen? Niets.

Wanneer het onbelangrijke landen betreft, zoals Cyprus en Israel dan stampt men een politiemacht uit de grond. Maar in de Dominicaanse Republiek moest Amerika er als de kippen bij zijn, zou dit land niet een tweede Cuba worden.

De conclusie van Mr. Middleton is dan ook weinig hoopgevend. "Persoonlijk," zo schrijft hij, "zou ik zeer voorzichtig zijn om het (V.N.) voor dit doel (het verwezenlijken van de vrede) te gebruiken. Meestal is de diplomatieke taal zo onzorgvuldig gekozen, de houding van de leden zo emotioneel geladen, het begeren om in vette koppen in de krant te worden vermeld zo groot, dat de V.N. mij de meest riskante plaats toeschijnt om iets serieus te beginnen."

P.T.

LOON

SOCIAAL-ETHISCHE KANTTEKENINGEN *)

door Dr. L. Zielhuis

③

Er ligt nog een ander algemeen vraagstuk. In de moderne tijd is een poging gedaan het vraagstuk van de beloning van zijn willekeurigheid te ontdoen door het te meten. Kan dit en mag dit?

Ik geloof niet dat we vanuit een christelijke overtuiging bezwaar zouden kunnen inbrengen tegen de wetenschappelijke bestudering van het loonvraagstuk ook naar zijn kwantitatieve en kwalitatieve aspecten. Laten we ons best maar doen daarin als christenen een woord mee te spreken. Ik zie niet in waarom er geen tijdsstudie zou kunnen worden gemaakt van een bepaald werk en waarom de verschillende elementen, waaruit dit werk is opgebouwd, niet zouden moeten worden ontleed. De doelmatigheid en het geordend zijn is toch ook een aspect van de schepping. Slordig en onefficiënt werken kan toch nooit onze roeping zijn. Het vraagstuk begint echter m.i. waar men meent de arbeid en daarmee de beloning nu in zijn geheel meetbaar te kunnen maken. De meetbaarheid van de arbeid kan niet meer dan een bepaald aspect van het werk zijn. Niet meer dan een aspect. Want de mens, die deze arbeid verricht, kunnen we nooit adequaat met onze apparaten meten en we moeten dat niet proberen ook. Zo spoedig we een mens willen vangen in zijn meetbaarheid doen we hem onrecht. Dan wordt van tevoren al alleen naar de prestatiekant gekeken. Welke behoeften deze mens heeft, doet niet terzake. Maar bovendien doen we hem ook in zijn prestaties onrecht. Hoe kunnen we de motieven, die hem bewegen, en de gedachten waarmee hij van huis is gegaan, ooit van zijn werk geïsoleerd worden en dus van zijn beloning evenzeer? Hier komt bij, dat op deze wijze de man zich bedreigd moet voelen. Tussen hem en zijn chef schuift zich een andere onpersoonlijke instantie, die hij niet controleren kan. Een geheimzinnig iets beslist over zijn werk en zijn loon. Ik dacht dat het aan het menszijn van de werknemer te kort doet, als hij geheel uit de persoonlijke relaties gehaald zou worden.

Zijn loon moet voor hem duidelijk zijn of in elk geval voor de instanties, in wie hij vertrouwen heeft gesteld. We moeten voorzichtig zijn met al maar instanties, die de man geheel los zouden kunnen wikkelen uit zijn eerste relaties, die tot zijn collega en tot zijn chef. Wanneer ergens meetinstrumenten moeten worden ingebouwd, moeten die juist in het geheel van deze natuurlijke relaties worden opgenomen en daarin hun plaats ontvangen.

Wel zou ik een pleit willen voeren voor een onafhankelijke rechtsspraak, wanneer het fout loopt binnen het geheel van de natuurlijke relaties tot collega en chef. Dit leidt juist niet tot het gevoel van bedreiging. Dit geeft veiligheid, rechtszekerheid. Gerechtigheid betekent immers naar bijbelse visie iemand aan zijn recht helpen, er voor zorgen dat de integriteit van ieder in de gemeenschap volkomen gehandhaafd blijft. Wanneer het niet mogelijk is binnen de normale kaders herstel van deze integriteit te vinden, is het woord aan een onafhankelijke bedrijfsrechtspraak. Als ik wel ben ingelicht, is de grafische bedrijfstak hierin ver vooruit. Op dit punt zouden de organisaties van werkgevers en werknemers belangrijke initiatieven kunnen nemen. Ze zouden hier aan de onderneming zelf geen dienst kunnen verrichten. Rechtspraak beschermt zowel de werknemer tegenover de werkgever als werkgever tegenover de werknemer. De integriteit van werkgever zowel als die van de werknemer moet telkens weer in de gemeenschap gehandhaafd blijven. Dan gaat het dus niet meer om het recht van de sterkste of de slimste of de knapste man in het bedrijf, maar ieder komt inderdaad tot zijn recht. Niet alleen de arbeider, maar ook de directeur kan op een gegeven moment de zwakke partij zijn, die op zijn plaats erkend moet worden.

Ik wil besluiten met enkele opmerkingen over verschillende vormen van beloning. Uit het voorgaande zal U duidelijk zijn dat er naar mijn overtuiging zowel de prestatie als de behoefte elementen zijn, die bij de opbouw van het loon tot uitdrukking moeten komen.

Hoe schrijnend het is alleen met de prestatie te rekenen zou ik willen demonstreren met de positie van de oudere werknemer. Het staat vast dat omstreeks zestig jaar er een duidelijke vermindering van physieke kracht optreedt. Wanneer de betrokkene op die leeftijd niet in een regelende functie gekomen is, moet dan op grond van zijn prestatie zijn loon tot drie vijfde worden gereduceerd of moet hij zich verbeten inspannen om toch voor de jongeren niet onder te doen en zijn over-inspanning misschien met een te vroege dood bekopen? Wordt aan zijn menszijn niet ernstig tekort gedaan als hij niet meer op deze leeftijd als een volwaardige werknemer wordt behandeld?

Aan de andere kant heeft het behoefte element ook zijn grenzen. In ons land is zo het probleem van de kinderbijslag thans opgevangen in een algemene volksverzekering. Het opvangen van de zware geneeskundige risico's van invaliditeit, debiliteit, enz., zou voor een enkel bedrijf evenzeer een onmogelijke opgave zijn. Dit kan alleen samen. Het behoefte element mag ook niet zo ver worden opgevoerd dat hierdoor de verantwoordelijkheid van de betrokkene zelf voor zijn leven en zijn gezin geheel van hem af zou worden genomen. Dan zou op deze wijze weer ontmenselijking van de werknemer plaats vinden, omdat hem gesuggereerd wordt: niet u zelf, maar de gemeenschap staat voor uw leven, uw gezin, uw vrije tijd, uw geloof, uw vakbond, uw gezondheid, enz. Er zal in het loon een "rust" element moeten zijn. Het zal zo moeten zijn, dat bij een normale plichtsvervulling het loon gegarandeerd is. Het opgejaagd worden om een bepaalde prestatie in elk geval te moeten halen, is een fnuikende zaak. Men weet waar men aan toe is. Men kent zijn rechten en plichten. Een uitsluitend staan op tarief ontbeert juist dit stabiele

(Vervolg op pag. 5)

*) Inleiding op de najaarsconferentie in het Verbond van Prot. Christelijke Werkgevers, 23 november 1964 te Oosterbeek.

Koopt bij de

ADVERTEERDERS IN

"CALVINIST-CONTACT"

LOON

(Vervolg van pag. 4)

element en maakt de man onrustig, het geeft geen bestaanszekerheid. Trouwens verscheidene soorten van arbeid sluiten tarief uit: hoe zou men dit ooit kunnen toepassen in een sterk geautomatiseerd bedrijf? Ik geloof niet dat een zekere tarieftoeslag altijd af te keuren is. De aard van het werk zal een belangrijke rol spelen.

Tegenwoordig komen moderne vormen van groepsbeloning op. Ik dacht dat we deze een goede kans moeten geven. We zijn al te zeer gewend geweest alleen naar de individuele man te kijken en hebben pas de laatste tijd weer de waarde van de groep ontdekt. Hier zou tegelijkertijd een nieuw stukje onderlinge gemeenschap kunnen groeien. Als de groep ook onmiddellijk betrokken wordt bij het dragen van de verantwoordelijkheid voor het werk. Als de groep een eigen initiatief gelaten wordt en binnen de groep verschillende dingen zelf regelen kan. Anders zou groepsbeloning een nieuw middel zijn om via de groep toch de individuele werker in zijn greep te krijgen en de individuele werker juist een stukje zelfbescherming ontnemen. De groepsbeloning komt voor in de productiviteitsstelsels waarvan het Scanlonplan wel het meest bekende is. Ik heb alleen van amerikaanse ervaringen gelezen en deze waren gunstig. Waar ze in Nederland toegepast zijn, is me niet bekend.

In hoever mag de persoonlijke waardering van de werker bij de beloning een rol spelen? J. H. Bavinck heeft eens geschreven dat het ongetwijfeld een factor van bevrediging zou kunnen zijn, wanneer men het loon in meerdere mate kon zien als een teken van appreciatie. Ik dacht juist vanuit de relatie mens—mens, die altijd in de loonbepaling moet fungeren, er een goed woord gesproken kan worden voor het tot uiting komen van de waardering in bepaalde variabelen bij de loonhoogte. U weet dat in dit opzicht het systeem van merit-rating de aandacht trekt. Tegelijk moet men echter op zijn hoede zijn voor willekeur en voor een isoleren van de individuele werker van zijn groep. *De persoonsbeoordeling moet aan duidelijke rechtsnormen gebonden* worden. Ook hier zou ik willen pleiten voor een onafhankelijke beroepsmogelijkheid. Dus niet alleen voor ambtenaren, maar ook voor de werknemers in het vrije bedrijf. De persoonsbeoordeling moet ook open en duidelijk zijn voor de man zelf. Dit is onmogelijk volgens geheime maatstaven. De fluctuaties in het loon zullen in dit opzicht niet anders dan bescheiden kunnen zijn. Een veel betere waardering is een promotie of een verhoging in de functiegroep. Daarmee wordt de basis, waarop de betrokkene kan leven verbreed, en ook in zijn omgeving voor ieder zichtbaar een stuk waardering blijvend duidelijk.

U verwacht van mij misschien ook nog een opmerking over winstverdeling. Ik zou willen volstaan met mij aan te sluiten bij van Esveld, die hiervoor als rechtsgrond noemt: de band aan de onderneming als werkgemeenschap van mensen. Ik kan echt niet inzien waarom alleen enkele figuren aan de top van de werknemersgroep zullen delen in de winst en niet ieder, die daaraan zijn krachten heeft bijgedragen naar de mate van zijn bijdrage aan het geheel. Ik geloof echter niet dat delen in de winst een hoofdbestanddeel moet zijn van de beloning. Zeker, ik erken de goede zin van de stelling dat kapitaal, leiding en arbeid samenwerken in de onderneming. En dat heeft zijn consequenties. Maar dit houdt tevens in dat ieder op een eigen wijze zijn bijdrage geeft aan het welslagen van de onderneming. Voor mijn besef heeft het kapitaal nog altijd een andere functie in de onderneming dan de leiding en de arbeid. Ik moet u bekennen dat ik daarom ook mijn moeite heb met het rapport van de vakcentrales over vermogensaanwasdeling. Hoe zeer het m.i. een goede zaak is dat de bezitsvorming binnen het bereik komt van de brede lagen van ons volk, en dat ook de onderneming naar vermogen hieraan meewerkt, toch blijf ik bij de kwestie van de vermogensaanwasdeling met vragen zitten: is het juist een werknemer van tevoren de zeggingschap over het hem toekomende bezit te ontzeggen door het aan een bepaald lichaam toe te vertrouwen? In Duitsland heeft Thielicke geschreven dat het een ethisch goede zaak is dat op deze wijze een dam opgeworpen wordt tegen een ongeremd consumeren. Mijn tegenopmerking is: mag aan een instantie, overheid of bedrijf of welke andere instantie ook, worden toevertrouwd, dat zij voor mij een ethische beslissing neemt omdat ik er niet toe in staat zou zijn? Ik weet dat in Nederland dit lichaam dan door de werknemers zelf gevormd zou worden, maar waar is zijn vrijheid om al of niet toe te treden? Deze beslissingsvrijheid mag hem m.i. pas ontnomen worden, als hij daardoor zichzelf en de naaste ernstig zou schaden. In deze sfeer ligt immers de sociale verzekeringswetgeving. Er zijn al genoeg lichamen, instanties, die ver af staan van de mens zelf. Is het inderdaad noodzakelijk om bezitsvorming te bereiken een sociale beleggingsgemeenschap op te richten van grote groepen? Ik ben er nog niet van overtuigd. Ik kan het nog niet anders zien dat een mens er meer bij gebaat is dat zijn wekelijkse of maandelijkse beloning mét wat er secundair bij inbegrepen is, de basis van zijn levensonderhoud uitmaakt. Hierdoor voelt hij zich aangesproken. Daar kan hij bij. Daar kan hij bij leven. Daarin spreekt de waardering, die hij hier en nu ontvangt. Het probleem van de een, die veel bezit, en de ander, die practisch niets heeft, ligt er. Dat is volkomen waar. En we mogen dit niet naast ons neerleggen. Maar het gaat er om hoe bezitter en niet-bezitter naast en met elkaar samen dienen, hun onderlinge verschillen niet uitbuiten maar relativeren en betrekkelijk maken en elkaar verder helpen met wat ieder gekregen heeft.

Ik ben nu aan het eind van mijn sociaal-ethische kanttekeningen, zoals ik ze zou willen noemen.

Overweegt u nu of het waar is, wat ik heb gezegd. U leest de bijbel evengoed als ik. Klopt wat ik heb gezegd op wat Gods Woord u en mij te zeggen heeft? U staat in het bedrijfsleven. Als ik u de Bijbel goed uitgelegd zou hebben, wat doet u er dan mee in de practijk van het leven? Kunt u iets beginnen met de practische consequenties, die ik getracht heb te trekken? Zo niet: hoe moet het dan? Welke andere weg zoudt u vanuit de Bijbel kunnen aangeven?

Ik hoop dat ik met deze opmerkingen en vragen voldoende stof voor uw bespreking heb aangedragen.

WIE ZIJN DOEL NOG NIET BEREIKT HEEFT . . .
kome maar naar

BRAMPTON,
de stad van de toekomst!

Er wordt hier goed verdiend, er is werk voor iedereen . . .
en Frank Harkema helpt iedereen
met werk, huizen kopen of huren.

FRANK HARKEMA
REAL ESTATE BROKER
29 McLaughlin Rd. North Brampton, Ont.

VANAF 1 APRIL 1966
LAGERE LUCHTTARIEVEN*
NAAR AMSTERDAM

21-Daagse Excursie Economy
Tarieven van:

Montreal	$335.
Toronto/Hamilton	$381.
Winnipeg	$461.
Calgary/Edmonton	$535.
Vancouver	$575.

Meer dan Dagelijkse KLM vluchten tussen Canada en Europa

Vraag Uw reisbureau hoe U Uw voordeel kunt trekken uit de volgende KLM "Plus Points":

- **Vlieg nu naar Nederland, betaal later.**
- **Betaal hier voor de reis van familie of vrienden naar Canada. De KLM reikt de biljetten in Nederland uit.**

* *Behoudens regeringstoestemming*

Afdeling Reisinlichtingen,
KLM Royal Dutch Air Lines,
635 Dorchester Blvd. West,
MONTREAL, Quebec.

Stuur mij s.v.p. de volgende brochures:
.... KLM's Pay-Later Plan
.... Good Reasons for Flying KLM
Mr./Mrs./Miss ....
Adres ....
.... Telefoon ....
Mijn reibureau is ....
HD

KLM
ROYAL DUTCH AIRLINES

Niemand is alleen

DOOR

ANNIE FERWERDA - VAN DEN BERG

(16)

Ik ben alleen maar een vrouw. En bijna onschadelijk. Eigenlijk bèn ik al onschadelijk. Een dode vergeet men gauw.

En Simon is zo dichtbij.

En ik vraag niets meer dan het een enkele maal te mogen ondervinden: dat zijn hart naar mij uitgaat.

En Tineke ... die op mij lijkt.

Tineke, mijn Eigen ... die de verzoeking ... rechtvaardigt.

O nee! nee! nee!!!

Nu huilt Geesje toch. Om de sluier van Gisela; die gescheurd is.

Tineke mag het nooit weten.

Om elf uur precies zet Ali, de stevige Groningse, het blad met de dampende koffie in de uitbouw.

Tineke belt haar vader, maar het duurt toch nog even voor hij komt.

"Zaken gaan nu eenmaal voor het meisje," zegt Simon, terwijl hij Tineke in haar wang knijpt. Maar daarbij kijkt hij naar Geesje.

Hij is nog in dezelfde overmoedige stemming als een paar uur geleden.

"Als een kwajongen," denkt Geesje en in deze ogenblikken voelt ze zich oud en ver van hem.

Maar onmiddellijk daarna is er weer het contact, wordt zijn blik donkerder in het voorzichtig peilen naar de oorzaak van het verdriet dat haar ogen verraden, al lacht dan ook haar mond.

Toch durft ze hem nauwelijks aan te kijken. Tineke is er immers; Tineke, die verbindt en scheidt.

Tineke, die ineens met een ondoorgrondelijk gezicht haar arm door die van haar vader steekt en zacht, als een antwoord aan zichzelf, begint te zingen: "O, mein Papa ist so ein wunderbarer Clown / O, mein Papa is so ein schöner Mann!"

En dan drinken ze koffie en Geesje drinkt melk en Tineke herinnert zich dat Moeder over een verrassing sprak in de provisiekast en ze walst weg en ze neemt zo schrijnend voelbaar haar jeugd mee.

Het zijn maar enkele ogenblikken, dan is ze al weer terug, een bord met een goudgele cake op het vlak van haar hand.

"Mijn lievelingscake!" roept ze enthousiast.

En dan eten ze alle drie van Bertha's verrukkelijke gebak en er valt een stilte, een vreemde stilte, die zwaar leunt.

En zo is het de hele dag. Bertha's zorg, merkbaar in talloze kleine dingen.

Ze is niet werkelijk afwezig.

Ze is er in het vlees, vooruit door haar gebraden; in de groente, vooruit door haar afgekookt; ze is er in het dessert.

Ze is bij de telefoon, waar een nieuw schrijfbloc klaar ligt, daar het oude bijna op is.

De schone zakdoeken spreken van haar, die op het nachtkastje naast Tineke's bed liggen.

En het keurige overhemd, dat Simon op de tafel in hun slaapkamer vindt.

Voor Ali hangt er in de keuken een lijstje met de nodige boodschappen.

En in de oude eiken kast tegenover Geesje's bed ligt een extra deken, die er gisteren nog niet lag.

Bertha!

Nu haar harde stem niet weerklinkt is er in huis iets van haar achtergebleven, wat op de één of andere manier ontroert.

"Die Moeder!" zegt Tineke, "ze doet of ze twee weken weg is, inplaats van twee dagen."

's Middags, als Geesje gerust heeft, haalt Tineke haar gramofoon van boven. En dan wordt ze op en top de dwepende bakvis.

"Nu moet u goed luisteren, Tante! Les Paul en Mary Ford. Fantastisch gewoonweg! Die gitaar, dat is hij. Zeven maal opgenomen. Niet te geloven, hè! dat daar nou één man speelt. Moet u horen toe die tonen rollen. Wat een vaart, hè? En vindt u haar niet snoezig? "Johnny is the boy for me". Dat "Johnny", zoals ze dat uitspreekt!"

Ver weg is Tineke. O, gouden tijd. Gezegende tijd. Tijd, waarin werkelijkheid louter droom kan zijn en de pijn van het verlangen nog een zoete pijn.

De vrouwenstem zingt met een tedere intonatie: "Darling will you marry me?"

"Enig, hè Tante! En nu de andere kant. "Vaya con Dios"."

Eenvoudige melodie, gehuld in een teder waas.

Aan het raam grauwt de najaarsdag, maar in de uitbouw hangt schemering, die alle ding verinnigt.

De stad gaat slapen, zacht zingen de klokken, een mens schreit en hij weet niet of het van geluk is of van verdriet; of van beide.

Tineke zweeft. Heel haar jonge lichaam vangt het gevoelige tempo van de langzame wals.

"'t Meisken uit mijn levens-Mei, rakelings aan mijn hart voorbij". Dat denkt Geesje.

Haar handen krampen samen onder de deken. Een kramp van gebed.

Maar Gods wil hééft geen waarom.

Haar mond lacht. Dit heeft ze toch geleerd.

Dan, wanneer de stad werkelijk tegen slapen aan is, komt het uur van Simon en Geesje.

Beiden hebben ze geweten dat het komen zou. Vanaf het ogenblik dat Bertha het plan opperde, Geesje's zaken te regelen.

En al dagen geleden heeft Geesje dit uur een getal gegeven. Het getal is vijf en twintig.

Ze weet dat het niet origineel is, maar ze weet ook dat het bitter waar is. Voor haar wel.

Het vijf en twintigste uur. Het uur dat er eigenlijk niet zijn mag. Het uur dat buiten de orde van de tijdsloop valt. Het uur van de duivel.

Heeft hij er de hand in?

Hoe kwam het dat Tineke vanmiddag de kastdeur een eindje open liet staan? Daar hing de japon, Simons geschenk. Een aards kleed, waarin men zich soms bijna hemels kan voelen.

Het lokte, het riep, het smeekte. Het had haar lichaam nodig om tot zijn volle heerlijkheid te komen.

Of was het andersom?

"Ben je dan vergeten waarom hij het je gaf?" vroeg een stem.

"Weet je dan niet meer dat hij zo graag wilde dat je je voor hem mooi zou maken? Hij doet al zo veel voor jou. Waarom doe jij niets voor hem?"

Ja, dat zei die stem.

En die stem zei nog meer.

"Je kunt best opstaan. Hoe kom je op het idee dat je op deze manier je leven verlengt? Door al dat liggen nemen je krachten juist af.

En je zult er hem zo'n plezier mee doen. Meer, je zult er hem zo gelukkig mee maken.

Wat zeg je? Zou je er verkeerd mee doen? Dat kun je toch niet menen?

Je zuster Bertha is zijn vrouw. Natuurlijk, daaraan wil niemand tornen.

Maar jij kunt hem iets geven wat zij niet bezit. En wat hij nodig heeft. Omdat hij kunstenaar is.

En jij bent immers zijn zuster. Ja ja, in twee betekenissen. Maar juist daarom ...

En hij is de laatste die jou kwaad zou willen doen."

O, die stem.

Die stem, die aan armen rijkdom belooft; aan hunkerenden vervulling; aan bedroefden blijdschap.

Die stem, die aan de ene mens de andere belooft.

Die zegt dat het nooit te laat is.

Die het vier en twintigste uur tart met het vijf en twintigse.

Omdat dat zijn uur is.

Leegte.

Toen Tineke de lampen had ingeschakeld is Geesje opgestaan. Ze heeft haar peignoir omgeslagen en is de grote kamer binnengegaan. De deftige kamer met het dikke tapijt en de donkere, zware meubels. De kamer met de grote schilderijen en de rekken met oude tinnen borden.

Ze heeft de bloemen verschikt en de vazen verschoven. Ze heeft het blad van de vleugel opgeslagen en een accoord laten uitvloeien. Het was voor de eerste maal sedert haar komst, dat ze het instrument hoorde.

Daarna is ze voor één van de ramen gaan staan en heeft haar ogen gedwongen het gewirwar van mensen daar beneden te bezien.

Spitsuur aan het einde van een dag.

Uur van spanning en verwachting.

Uur van loskomen naar gebondenheid.

Uur van vrijheid naar uitspatting.

Uur dat mensen verloren laat gaan en uur dat mensen thuisbrengt.

Geesje heeft het in zich opgenomen.

Ze heeft geschreid naar al deze mensen, omdat ze het contact met haar Schepper niet vond.

En er is een beven door haar vermagerde lichaam gegaan, en dat beven is heviger geworden, het heeft haar neergedwongen. En met dat beven kwam toen ook weer die pijn en die greep midden in haar borst.

Niets bleef er van haar over dan een gekromd, weerloos mensenkind en zo, voetje voor voetje, is ze weer langs de vazen gegaan en heeft ze ze terug gezet op hun oude plaats; de plaats die Bertha ze gegeven had.

Wat later vond Tineke haar achterover op haar bed, een neergesmakt hoopje ellende op het toneel dat Wereld heet. De grote Regisseur had haar spel afgekeurd.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$4.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Met dank aan God geven we kennis van de geboorte van onze zoon, die wij

HARRY RICHARD

noemden.

Henry en Diane Kerssies.

Jerseyville, Ont.
31 januari 1966.

Langs deze weg wensen wij onze dank te betuigen voor het vele medeleven, ondervonden bij het overlijden van onze geliefde man en vader.

Familie HARBERS.

Mr. and Mrs. Henry J. Syrier are happy to announce the engagement of their daughter

JANE WILLEMINA
to
Mr. CHRISTIAAN W. G. VAN LAREN

on February 5, 1966.

R.R. # 4,
Woodstock, Ont.
168 Paisley St.,
Guelph, Ont.

On Thursday, January 27, 1966, it pleased the Lord to take unto Him, in the twinkling of an eye, our beloved husband, father and grandfather

LUBBERT POSTMA,

at the age of 60.

Mrs. L. Postma
(nee Monsma),
Ponoka, Alberta.
Mr. and Mrs.
J. B. Ludwig,
Edmonton, Alberta.
Mr. and Mrs.
D. L. Postma,
Ponoka, Alberta.
Mr. and Mrs.
J. Scheper,
Red Deer, Alberta.
and six grandchildren.

"My grace is sufficient for thee."
II Corinthians 12:9.

Box 1152,
Ponoka, Alberta.

Wij delen U mede, dat de bevestiging van ons voorgenomen huwelijk zal plaats vinden, zo God wil, op 19 februari 1966, 's middags om kwart over drie in de Second Christian Reformed Church of Toronto, 265 Albion Road, Rexdale, Ontario.

Deze kerkdienst zal geleid worden door Ds. A. de Jager van Sarnia.

Gelegenheid ons te ontmoeten onmiddellijk na de dienst in een der zalen van de kerk.

JAN BROUWER
en
MARJAN DIEK

Ons toekomstig adres is:
Vroomshoop, Nederland,
Noorderweg 14.

Rexdale/Vroomshoop,
4 februari 1966.

Zo de Here wil hopen wij met onze geliefde ouders en grootouders

ADRIAAN DE RAAF
en
KLAZINA GEERTRUIDA DE RAAF—VINK

op donderdag 24 februari 1966 hun 40jarige echtvereniging te gedenken.

Dat de Here hen nog vele jaren voor elkaar en voor ons mag sparen. is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Bashaw, Alta.:
Leen en Annie van Nieuwkerk.
Ina, Dick, Adrian, John, Leen Jr.

Tilley, Alta.:
Henk en Maartje van Nieuwkerk.
Dick, Art, Linda, Cathy.

Lacombe, Alta.:
Reyer en Wil Albers.
Jeanny, Carol, Johnny.

Nette heer, Chr. Ref., zoekt

KENNISMAKING OF CORRESPONDENTIE

met dito meisje van 30 tot 36 jaar, in Canada, the States, of Holland. Brieven onder no. 1844, Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

---

130 ACRE DAIRY FARM

met melk kontrakt, 5 kamer huis, grote barn, 28 stuks vee. Alle benodigde machinerieën. Baler, bulkcooler, two tractors, enz. 6 mijlen vanaf Jarvis aan de highway. Vraagprijs $30.000. Down payment $10.000.

JACK BYLSMA
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Phone: LI 9-3894

FEED MILL on main road near Tillsonburg. All equipment and buildings are in good condition. Two good houses included, no local competition and business could be increased. Owner retiring. Reasonable price and terms.

DRY CLEANING BUSINESS. Fully equipped business in modern one floor building located within 15 miles of London. Excellent for couple or family operation. Showing yearly profit of approximately $8,000.00, no local competition. Full price $9,500.00 with $4,000.00 down. Owner forced to sell for health reasons.

Completely equipped BUTCHER BUSINESS on busy main corner in Ingersoll. Living quarters consist of two bedrooms, kitchen, living room and three piece bath. Another one bedroom apartment at rear. Three room office behind butcher store. Both are well rented, and building is in excellent condition throughout. Can be purchased with or without butcher equipment. Store would be suitable for any other business. This property is to be sold to close an estate. Any reasonable offer or terms acceptable.

380 ACRES plus full line of equipment, including silo unloader, stable cleaner, three tractors, etc., etc. Approximately 120 registered cattle including young stock. Toronto milk market. Bulk tanks, Average income $4,000.00 per month. Three houses and two large barns plus other usual buildings. Land is heavy sand loam and good producing farm. Situated south of Ingersoll on main road. If you follow the trend of modern day farming, don't miss this opportunity, as farms like this are few and far between, in this district.

For further particulars, contact

JOHN VAN DEN DOOL,
R.R. # 2, Ingersoll,
Phone 423-6726
or
DON MANZER
R.R. # 2, Ingersoll,
Phone evening 485-2646,
or our local office
485-0440

Dani Real Estate
4 Charles Street E.,
Ingersoll, Ont.

ROOM FOR BOARDERS

also an apartment for 3 girls with private entrance. 62 Delaware Ave., Hamilton, Ontario. Phone 525-3320.

FARMS TE KOOP

Zoekt U een goede dairy of tabaksfarm, over te nemen in het voorjaar? Wij hebben nog verschillende farms te koop van 50 tot 500 acres, met en zonder melkcontract. Mochten we echter niet precies hebben wat U zoekt, schrijf ons even wat U wenst en wat U als downpayment beschikbaar hebt. Wij zijn gaarne bereid U bij het zoeken naar iets dergelijks met raad en daad bij te staan. Voor meer informatie schrijf of bel

Mr. of Mrs. Jan Wybenga
Box 73, BEACHVILLE, Ont.
Tel. 423-6406

Vertegenwoordigt

Henri Bouckaert
Realtor, Aylmer, Ont.

BRAMPTON, ONTARIO

RELIABLE GIRL OR WOMAN REQUIRED

for general home help. Live-in accommodation. Private apartment with all facilities. Full-time daily help kept. Dutch lady preferred. Write: Mrs. W. M. Seager, 34 Richmond Drive, Brampton, Ont.

For Sale:

35 ACRE MODERN POULTRY FARM

20 miles north of Huntsville on main highway. New 3,000 layer house, bulk feed, unlimited egg markets, wholesale and retail outlets. Four bedroom home, modern conveniences. Illness forces sale. Box 14, Emsdale, Ontario.

VARIA

Uit: Emigratiekoerier

In een Canadese krant gelezen en onder de Franse protestanten doorverteld — met name onder de dominees.

"Er zijn kerken, die, als ze een predikant nodig hebben, een man zoeken met:
de kracht van een adelaar,
de zachtmoedigheid van een duif,
de gratie van een zwaan,
en het doordringende oog van een valk,
de trouw van een zwaluw,
en het nachtelijk uithoudingsvermogen van een uil.
De energie van een specht,
gepaard met de deftigheid van een pauw,
en de taaiheid van een gent (een mannetjesgans).

En als ze dan eenmaal zo'n vogel gevonden hebben, dan verwachten ze, dat hij leeft op het menu van een kanarie ! ! ! . . .

Uit: *Pioneer*

DE EATON'S CATALOGUS HEEFT EEN PLAATS IN DE GESCHIEDENIS

(Canadian Scene) — Het feit dat Professor Lower de Eaton's catalogus aanhaalt in zijn boek "Canadians in the Making" betekent niet alleen dat hij een populair schrijver is. Het getuigt ook van een scherp waarnemingsvermogen en een begrip voor perspectief, want de Eaton's Catalogus, die voor het eerst werd uitgegeven in 1884 heeft een plaats in ieder boek over de groei en opkomst van Canada". Dit werd op 15 november 1958 geschreven in de Hamilton Spectator, ter gelegenheid van de publicatie van Professor Arthur Lower's boek "Canadians in the Making". De schrijver is verbonden aan Queen's University in Kingston, Ontario.

De eerste Eaton's catalogus was een klein rose boekje van 32 bladzijden. Het werd gedrukt 15 jaar nadat Timothy Eaton een winkel had geopend in Toronto en het werd verspreid onder de bezoekers aan de C.N.E. In het voorwoord kon men lezen, dat de grote groei van het Mail Order Department het nodig had gemaakt een catalogus van dit soort uit te geven, een aanwijzing van het feit dat vele van de eerste Canadezen afhingen van het kopen per post zelfs voordat de eerste catalogus was uitgegeven. Deze manier van zaken doen had in het begin een zekere vorm van vriendelijkheid en persoonlijke aandacht. Eén klant stuurde een mandje pruimen "voor Mevrouw Eaton" uit dank voor het toezenden van geruit katoen, dat zij per post had ontvangen. Een andere klant meende dat Mevrouw Eaton de orgels die de firma verzond, eerst zelf diende te proberen.

In 1905 had de grootste gebeurtenis plaats sinds de opening — toen werd n.l. een winkel geopend in Winnipeg, terwijl tegelijkertijd een catalogus voor die zaak werd uitgegeven. Er was weinig verschil tussen de twee catalogi. Beide werden in kleuren uitgevoerd. Zowel in de winkels als in de postbestellingen was er een groot verschil in de vraag naar goederen tussen de twee steden. In het Westen had men meer aandacht voor warmte dan voor mode, en meer voor lagere prijzen dan voor tierelantijntjes.

In de herfst van 1907 deed Eaton's een sensationele aankondiging: "Als er iets geruild moet worden betalen wij de vrachtkosten". Dit was nooit eerder gebeurd in Canada — zelfs niet dat een klant iets kon terugsturen zonder zelf de vracht te betalen.

De opening van een mail order kantoor in Oakville in 1916 was het begin van een nieuw idee op het gebied van het doen van bestellingen per post: hier kon men vragen stellen voordat men iets bestelde, waardoor een hoop briefwisseling werd voorkomen. Dit bleek een groot succes te zijn en werd op hoge prijs gesteld door de postklanten. Het was voor het eerst dat een dergelijk idee was gelanceerd in Noord-Amerika en sinds die tijd zijn er 345 van dergelijke kantoren geopend in Canada.

In 1918 werd bekend gemaakt, dat van nu af aan Eaton's de vrachtprijs zou betalen voor alle bestellingen van meer dan vijf dollar, waar ze ook heen verzonden moesten worden, nieuws, dat met verbazing en bijval werd ontvangen.

Vanaf 1919 heeft de Eaton's catalogus uit 586 bladzijden bestaan. Onze "Canadese bijbel" als ze vaak spottend wordt genoemd, behoort bij Canada zoals de maple leaf en de bever bij Canada behoren en het is haast een cliché geworden om in spotverzen op de toestanden in Canada de Eaton's catalogus aan te halen. Eenzame goudzoekers in het hoge Noorden hebben de bladzijden doorgebladerd met een gevoel van heimwee naar de beschaving en bestellingen ingezonden voor "nummer zo en zo op blz. 9 van de catalogus in levende lijve".

De catalogus heeft er de schuld van gekregen jonge mannen naar de stad te hebben getrokken. Portugese zeelieden hebben ze in de havenplaatsen van Nova Scotia bemachtigd en ze aan de andere zijde van de oceaan hun vrouwen cadeau gedaan, die de jurken en mantels namaakten. Canadese immigranten hebben er Engels uit geleerd en door schoolkinderen, schrijvers en produktieleiders zijn ze gebruikt voor de bestudering van de kleding, het meubilair, verwarmingsapparaten en duizend en een andere dingen uit vroegere jaren. In 1954 zijn er zelfs microfilms gemaakt van een aantal catalogi uit 1884, die zijn ondergebracht bij de National Archives en Canadese bibliotheken.

Sedert 1920 zijn er in alle provincies winkels en verkoopkantoren van Eaton's opgericht. En de neiging tot het wonen in buitenwijken heeft een geheel nieuwe periode voor de catalogus, zowel als voor de gehele kleinhandel ingeluid. De bewoners van de buitenwijken der grote steden kopen thans eveneens, en zelfs meer dan de visserlui en boerenmensen in de afgelegen gehuchten, uit dit boek. Het kan niet meer worden vereenzelvigd met de eenzame woudloper, maar betekent nu "het nieuwste op het gebied van de mode, sportief of gekleed, voor de stad zowel als voor het leven op het platteland".

Eén ding hebben het 32 bladzijden tellende boekje van 1884 en het imposante, stijlvolle drukwerk van thans, met haar 557 kleurrijke bladzijden gemeen — het principe, waarop Timothy Eaton zijn zakenleven had gebaseerd en dat het geheim van zijn succes is geworden, n.l. "Eerlijk zakendoen met iedereen, met degenen aan wie we verkopen zowel als met hen, van wie wij kopen en degenen die voor ons werken".

DE MEEST BEKENDE NAAM IN CANADA

is die van Eaton's. Timothy Eaton was in 1834 in de buurt van Belfast in Ierland geboren als de jongste van negen kinderen. Zijn vader heeft hij nooit gekend, daar deze stierf voor zijn geboorte. In 1856 arriveerde hij in Canada, waar hij zich eerst in Kirkton en later in St. Mary's vestigde. In 1869 opende hij in Toronto een manufacturenwinkeltje.

Foto welwillend afgestaan door The Archives, Eaton's of Canada.

Clerk-Typist

required immediately by Burlington firm. She must be accurate at figures and have knowledge of Dutch. Some bookkeeping experience preferred.

Reply to # 1850, c/o Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

YOUNG MAN WANTED AS

Warehouse Assistant

by firm in Burlington. Must have knowledge of Dutch. Age between 18 and 30.

Please apply to # 1851, c/o Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted:

Reliable man

Age 25-35, for an import Delicatessen and Textile store in Toronto District.

Very promising future for the right person. There is also a possibility for the wife to work part-time.

Applicant must be able to speak Dutch and English.

Please apply in writing under Box # 1852, Calvinist-Contact, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Calgary (Maranatha) Alta., J. VanHarmelen te Oshawa, Ont.

te Chatham, Ont., H. R. de Bolster te Brampton, Ont.

te Edmonton I, Alta., R. O. De Groot te Kalamazoo, Mich.

te Taber and Vauxhall, Alta., S. Terpstra te Listowel, Ont.

WALLACEBURG, ONT.

De kerkeraad van de Chr. Ref. Church van Wallaceburg, Ont. heeft de kerken meegedeeld dat zij een 'leave of absence' aan haar predikant, Rev. C. P. Boodt, heeft verleend wegens ziekte.

NETH. REF. CHURCH

Beroepen

te Passaic (Clifton), N.J., L. Kieboom to Norwich, Ont.

LEZERS SCHRIJVEN

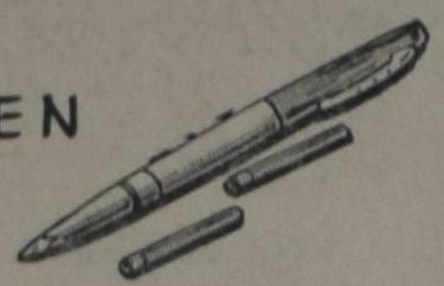

Een brief aan Arie Dof

Dear Mr. Arie,

Ik kan het me best indenken hoe je je gevoelt als het resultaat van je schrijven beperkt blijft tot een kritiek van enkele lezers.

Maar weinig zullen de tijden geweest zijn dat men een medaille op je timmerman's vest spelde.

Wroeging in m'n binnenste drijft me U het volgende te schrijven:

Het was 16 april 1962, toen ik Calvinist Contact opnam aleer ik ging zitten na m'n thuiskomt van het werk. "De Tevreden Roker" — Emigranten Mijmeringen.

't Was tien minuten over vier toen ik Uw artikel uithad. Toen heb ik de beslissing genomen; een besluit waarover ik tot op dat moment nooit heb willen denken, laat staan praten. Een besluit om niet meer te roken.

'k Heb nooit meer gerookt.

't Is omdat U helemaal in de West woont, anders kwam ik met de Kerstdagen over om je timmerman's hand te drukken en je hartelijk te bedanken.

Vriendelijke groeten,

H.A.V.

★

"Church and Nation"

Mijnheer de Redacteur,

Naar aanleiding van het schrijven van Ds. G. J. Hoytema over het blad "Church and Nation" gaarne een enkele opmerking.

Ds. Hoytema schrijft dat Church and Nation al enkele jaren verschijnt. Volgens mij is dit niet geheel juist. Ik denk het blad is al ongeveer 10 jaar oud.

Verder schrijft hij: Church and Nation is geen reactie-blad. Ik ben blij dat ik dit mag horen, want in het begin was het dit wel.

Wat zijn kerkelijke bladen? Hier verstaat men daaronder: bladen, die door de gezamenlijke kerken worden uitgegeven. Hoofdredakteuren van beide bladen worden door de Synode benoemd. En dan zegt Ds. Hoytema: Daarom een blad als Church and Nation: waar al onze kerken achter staan (in Canada). Vraagt u dan ook aan de Synode om een hoofdredakteur te benoemen? en vraagt u ook dat al onze kerken in Amerika er achter zullen staan? U wilt toch geen Chr. Ref. Church in Canada en ook een in Amerika?

Ik ga nog even 19 jaar terug. 1947! We werden als eerste emigranten uit Nederland hier in Canada opgevangen door onze zusterkerk, de Christian Ref. Church, met kerken in Amerika en Canada. We werden "geestelijk" direkt geholpen, en later "stoffelijk". Wat was er een harmonie en samenwerking in het begin. Waarom zouden wij nu in Canada voor heel andere problemen en vragen staan als leden van de Chr. Ref. Church, als onze broeders en zusters aan de andere kant van de grens? Is dit eigenlijk niet vreselijk overdreven?

Mogen wij als kerken onze medewerking geven aan een blad als Church and Nation voor de Christian Reformed Church in Canada, als het niet langs de kerkelijke weg in het leven is geroepen?

Iedereen kan wel wat beginnen en dan opeens alle kerken benaderen en zeggen: nu moeten alle kerken dit steunen. Kan men een blad als Church and Nation, dat zomaar door iemand of een groep personen begonnen is, wel een kerkelijk blad noemen?

Is het niet zo dat als het er op aan komt alle artikelen die in Church and Nation voorkomen even goed in De Wachter of Calvinist Contact konden worden geplaatst? Waarom dan weer of nog een ander blad?

P. Damsma,

R.R. 2, Petersburg, Ont.

Antwoord van Rev. Hoytema:

Laat me terwille van de ruimte in ons blad kort zijn. In meer dan *één* opzicht zijn broeder Damsma en ik het eens.

Verder wil ik niet onderdoen in waardering voor wat de kerken in de States voor onze kerken hier in Canada gedaan hebben en denk ik er niet aan, aan te sturen op een breuk tussen die kerken. Integendeel.

Maar sluit dit nu uit dat we hier in Canada een eigen blad hebben voor onze kerken? Broeder Damsma vindt het niet nodig. Hij meent dat we hier geen andere problemen hebben dan in Amerika. Mag ik hem er op wijzen dat onze Synode hier anders over denkt (Acta Synod 1965, art. 123).

Zijn hoofdbezwaar is echter dat "Church and Nation" geen blad voor onze kerken genoemd kan worden als het niet in de kerkelijke weg in het leven is geroepen en we de Synode niet vragen om een hoofdredacteur te benoemen. Inderdaad is dit laatste het geval met "Church and Nation". Maar wat broeder Damsma een verliespunt acht, zie ik als een winstpunt. We zullen hierover geen debat uitlokken maar m.i. moesten onze kerken ophouden om bladen uit te geven en in het leven te houden. Ik zeg dit niet omdat we dat in Nederland ook niet kenden. Meerdere "Kerkbladen" en "Kerkbodes" waren zelfs het eigendom van een uitgever. Maar ik merk dit op omdat m.i. een kerk nooit de verantwoordelijkheid kan dragen voor de inhoud van een blad.

Overigens, al heb ik dan "Church and Nation" betiteld als "kerkblad", het blad dient zichzelf niet aan met die naam. Laten we het dan noemen "een blad ten dienste van de opbouw van het Christian Reformed kerkelijk leven in Canada". Als het naast de andere bladen onze kerken hier maar dienen mag en door velen gelezen mag worden.

G. J. Hoytema

★

Een slip

"In het nummer van 4 februari j.l. schrijft U, dat een Nederlands spreekwoord zegt: 'De drukking van de melk brengt boter voort'. Dit is geen spreekwoord, maar een woord uit Gods Woord, dat mij lief en dierbaar is. U kunt het vinden in Spreuken 30 vers 33."

Trenton, Ont. H. Prins Sr.

Onze verontschuldiging! Dit was inderdaad een slip. Aangezien de spreuk slechts als illustratie bedoeld was, verandert het de strekking van de betreffende zin niet.

Red.

TEACHERS WANTED

Ottawa plans to open its Christian School in Sept. 1966, D.V.

THREE TEACHERS AND A PRINCIPAL

will be required for grades 1 to 7. Anyone interested should contact Mr. S. Vandewint, 2228B Elmira Dr., Ottawa 5, Ontario. Phone 828-2665.

The Calvin Christian School in Trenton, Ont. will be in need of a

TEACHER

in September, 1966, for either the primary or the junior grades. Please send applications or inquiries to the Secretary of the Board: J. VanderVliet, 304 Dundas St. W., Trenton, Ont.

Timothy Christian School in West Toronto will require for September, 1966,

TEACHERS

for the elementary grades (1-8). Application stating qualifications, experience (if any), grade preference, and telephone number may be sent to: H. VandeBurgt, Principal, Timothy Christian School, 28a Elmhurst Drive, Rexdale, Ont.

The JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL of Clarkson needs a

QUALIFIED TEACHER

for the schoolterm 1966-1967, for an intermediate grade. Clarkson is conveniently located between Toronto and Hamilton. Please send applications, stating qualifications, experience and references to the principal, Mr. J. VanDyk, Box 54, Clarkson, Ont.

TORONTO
DISTRICT CHRISTIAN HIGH SCHOOL

Due to increase in enrollment additional

TEACHERS

will be needed for the schoolyear 1966-1967.

Send for information or application to the principal: MISS A. G. J. MASSELINK, P.O. Box 527, Woodbridge, Ontario, Canada.

De voornaam van KANT

Sinds enkele jaren schrijft dr. J. Waterink artikelen in het *Centraal Weekblad* over kerkelijke personen en gebeurtenissen uit het verleden. Onlangs vertelde hij iets over de in die tijd bekende "winterlezingen", waarin o.m. het volgende verhaal voorkwam.

DE VOORNAAM

Maar ik keer terug naar de winterlezingen. Er waren verschillende soorten van winterlezingen. Over bijbelse onderwerpen, wetenschappelijk opgezet (b.v. dr. A. Noordzij: "de Filistijnen", "de muren van Jericho"), meer stichtelijke (b.v. de genoemde Datema over Dina, Sillevis Smit over Johannes de Doper - waarover later een boek uitkwam -, of ds. Douma van Den Haag over het Hooglied). Maar er waren ook filosofische lezingen en ook wel historische, de laaste soms vastgehaakt aan een Bijbelverhaal of een Bijbelse figuur. Beroemd was de rede van prof. H. H. Kuijper over Herodes Agrippa. Van deze rede waren er twee versies, een preek en een lezing. Ik heb ze beide gehoord. Er hoefde niet veel te veranderen om een preek een lezing of een lezing een preek te doen zijn. Prof. Geesink had een beroemde lezing, eveneens op zijn tijd een preek, over het onderwerp "Rebecca viel van de ezel".

Het kon wel wonderlijk gaan met die dogmatische-exegetische-stichtelijke lezingen, maar nog wonderlijker dingen kon je beleven met filosofische lezingen. Prof. dr. H. Bavinck had een lezing over het onderwerp "de filosoof Kant". Nu moeten mijn lezers weten, dat de voornaam van Kant Emanuël was. En wat kon er bij zo'n gelegenheid gebeuren? Wel, één van onze zeer bekende theologen, die nóg leeft en die ook het voorrecht had af en toe winterlezingen te mogen houden, kwam een keer in een niet onvermaarde plaats in Drente om ook daar zijn lezing af te leveren. Hij werd van de trein gehaald door een ter plaatse bekende broeder. Het gesprek kwam ook op vroegere winterlezingen en toen deelde deze broeder aan mijn goede vriend het volgende mee: "De vorige maal hebben wij hier broeder Bavinck gehad. Die heeft over de filosoof Kant gesproken. Het was prachtig mooi en erg diepzinnig en christelijk. Maar nu wou ik u eens vragen, misschien kunt u mij inlichten. Af en toe zei prof. Bavinck zo maar midden in een zin het woord Emanuël. Wij weten natuurlijk allemaal wat dat betekent, maar dat begreep ik nu niet. Waarom hij telkens weer Emanuël zei. Het was natuurlijk wel erg stichtelijk om dat te horen, maar het verband was ons wat dat betreft niet altijd even duidelijk." Mijn vriend zat in grote moeilijkheden hoe hij deze man nu uit de droom moest helpen. Maar intussen hadden de mensen een maand tevoren een zeer stichtelijke winterlezing gehad. En de grote Bavinck had op de preekstoel gestaan in de kerk, waar zijn vader vele malen het Woord had bediend. En het dorp was er gelukkig mee.

EEN GOED IDEE

Frankfurt (Duitsland). Ook verkeersagenten kunnen het koud krijgen. Deze verkeersregelaar beschermde zich tegen de strenge vorst door een gasverwarming naast zijn gestoelte te plaatsen.

Reactie op "God is Dead" theorie

Dat de theologische beweging "death of God" op verzet zou stuiten verwondert ons geenszins. Zelfs vele links-georiënteerde theologen becritiseren de ideeën van Altizer, Hamilton en VanBuren.

In Columbus, Ohio is men nu tot een tegen-actie overgegaan door de leuze "Keep in circulation the rumor that God is alive" op het scherm van de kleuren t.v. te laten verschijnen. De plaatselijke t.v. stations waren onmiddellijk bereid de 'advertenties' voor een gereduceerde prijs te vertonen. Op één van de t.v.-opnamen ziet men zes dames (is de godsdienst alleen voor vrouwen?), onder wie een Chinese, Italiaanse en negerdame, gezeten rondom de genoemde spreuk. De omlijsting wordt verzorgd door een beat muziekgezelschap. Zelfs de Rooms Katholieken hebben financiële hulp aangeboden "as an ecumenical gesture". Zo wordt het ongedefinieerde (!) evangelie (the *rumor* that God is alive) de Amerikanen voorgehouden om zodoende de dreigende secularisatie van het "christelijke" Amerika tegen te gaan.

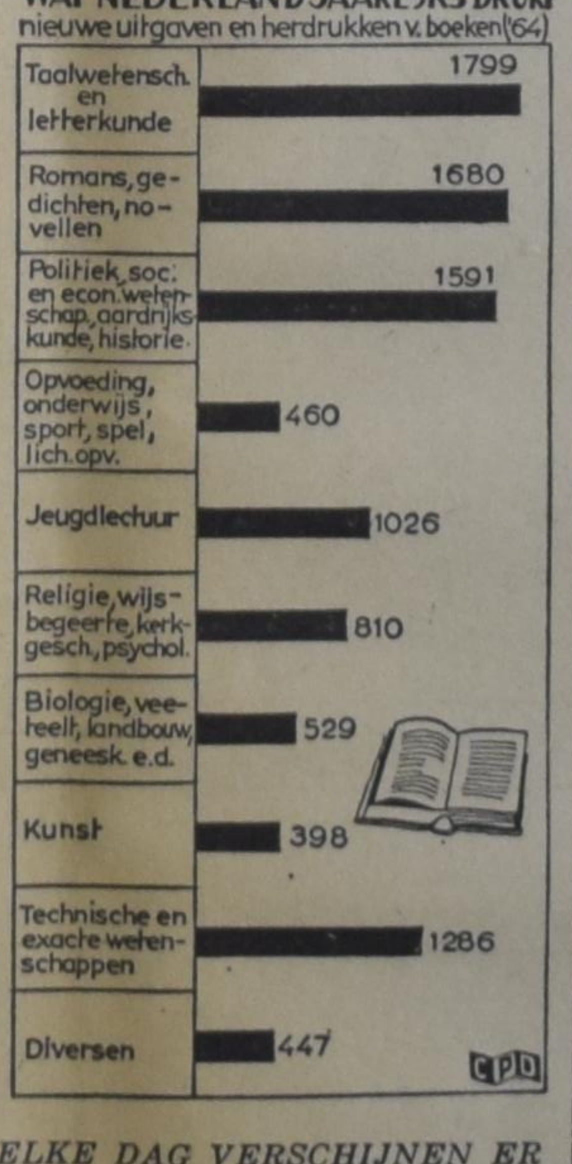

ELKE DAG VERSCHIJNEN ER IN NEDERLAND 29 BOEKEN

Jaarlijks verschijnen er in Nederland ca. 10.000 nieuwe uitgaven en herdrukken van boeken. Dat is ca. 29 boeken per dag! In de grafiek geven wij een overzicht van de onderwerpen waaruit deze jaarlijkse lawine boeken bestaat. Niet de romans blijken aan de top te staan, maar het gedegen wetenschappelijk werk. Boeken over kunst komen onderaan de ranglijst.

Van de ca. 10.000 boeken die er jaarlijks verschijnen bestaat bijna de helft uit herdrukken.

Synode verjaart

Op 4 december 1966 zal het precies een eeuw geleden zijn dat de Transvaalse gemeenten van de Zuidafrikaanse Nederduits Gereformeerde Kerk in synodaal verband georganiseerd zijn. De gezamenlijke commissie voor historische navorsing van de Noord- en Zuid-Transvaalse synoden geeft nu aandacht aan de herdenking van die gebeurtenis.

Men denkt er over een beknopte brochure in alle gemeenten van deze kerk te verspreiden. Men wil op zondag 4 december ook een herdenkingsdienst in alle gemeenten houden en hoopt een centraal feest te Utrecht (Natal) te houden.

(African Express)

Verkiezing

De Zuidafrikaanse premier, dr. H. F. Verwoerd, heeft bekend gemaakt dat de volgende algemene verkiezing voor de Volksraad (Tweede Kamer) op 30 maart 1966 gehouden zal worden.

Van nu af zullen de twee voornaamste partijen, de regerende Nationale Partij, die reeds vanaf 1948 aan het bewind is, en de Verenigde Partij onder leiding van Sir De Villiers Graaff zich voor een hevige verkiezingsstrijd gereed maken. De Nationale Partij heeft haar kandidaten in de verschillende kiesdistricten reeds benoemd. De Verenigde Partij is nog niet zo ver. Volgens berichten in kranten, ook die kranten die de oppositie steunen, gaat deze partij de verkiezingen met weinig optimisme tegemoet.

(African Express)

De Holland-Amerika Lijn "zegt het met bloemen"

Drie boottochten van de Holland-Amerika Lijn zullen in april in het teken staan van de Hollandse tulpen. Op de dag van het vertrek zullen verse bloemen, per vliegtuig uit Holland besteld, geur en fleur geven aan het interieur op de schepen. Tijdens de reis zullen lezingen worden gehouden en films worden vertoond over de Hollandse bloemenkultuur. Zelfs zal 'a Dutch Tulip Girl' voorlichting geven over het schikken van bloemen.

Bovendien is de prijs van de tochten gereduceerd. Passagiers die en 'round trip' maken, ook al maken ze de terugreis per vliegtuig, krijgen 5% korting. De prijzen voor enkele reis van New York-Southampton zijn eveneens gereduceerd.

Kunt U hen tellen?

EVENMIN ZOUDT U HET GETAL KUNNEN TELLEN VAN HEN DIE NOG STEEDS GEEN ABONNEE ZIJN OP CALVINIST-CONTACT.

Dit is geen uiting van ontevredenheid. Integendeel.

Wij zijn blij, dat C.C. in zoveel gezinnen week in week uit gelezen wordt.

Maar er zijn er nog zoveel meer, die ons blad niet ontvangen.

Kunt U ons niet de adressen verschaffen van hen, die zich zouden kunnen (of moeten) abonneren?

Wij zullen hun graag proefnummers zenden.

Denk daarbij b.v. ook vooral aan hen, die lange tijd verpleegd moeten worden.

Of aan alleen-staanden.

Of aan hen, die U een present wilt geven.

U weet, als U een abonnee opgeeft, kunt U een boek uit onze boekenlijst kiezen. Direct na ontvangst van het abonnementsgeld wordt U dit dan toegezonden.

CLASSIS GOES SCHIET IN DE ROOS

Onlangs heeft de classis Goes van de Geref. Kerken in Nederland een voorstel tot konkrete hulpverlening aan de onontwikkelde gebieden aan de Synode voorgelegd, waarvan wij een gedeelte overnemen uit **Regelrecht.**

De classis Goes in vergadering bijeen op de 14e januari 1965: overwegende,

dat het probleem van de ontwikkelingslanden niet ten onrechte het sociale vraagstuk van deze tijd is genoemd;

dat de kerken het naar haar besluit van de Generale Synode van Utrecht 1959/1960 (art. 485) als haar roeping hebben te zien zich het lot van de bewoners van de onderontwikkelde gebieden aan te trekken;

dat al het werk, dat sinds dit besluit in het kader van de wereldhulpaktie is verricht, heeft aangetoond, dat hier inderdaad ook een taak voor de kerk is weggelegd,

vraagt zich af:

of de ontstellende nood, die in een zeer groot deel van de wereld heerst en waaronder m.n. ook de zgn. jonge kerken te lijden hebben, niet meer een stempel moet zetten op de levensstijl binnen onze kerken, dan tot dusver het geval was. Wordt de kerk vandaag niet geroepen tot nieuwe vormen van christelijke ascese om zo haar verbondenheid met Christenen (1 Cor. 12:26) en niet-Christenen in de arme landen tot uitdrukking te brengen en aan de daadwerkelijke hulp het oorspronkelijke karakter van een offer te hergeven?

De Classis is van gevoelen, dat de levenswijze van de kerk vandaag meer dan ooit bepaald moet worden door de grote armoede, die ⅔ van de wereld in haar greep houdt. Ze denkt hierbij niet alleen aan de besteding van het privé en het kerkelijk inkomen, maar ook aan het beschikbaar stellen van tijd en deskundigheid door haar leden. Aangezien de Classis van mening is, dat het hier om een probleem gaat, dat het gehele terrein van de verkondiging raakt en zij bovendien het gevoel heeft, dat juist hier een vacuum in het pastoraat dreigt te ontstaan, dat zonder konkrete beslissingen en duidelijke voorlichting niet kan worden gevuld.

en verzoekt de Synode:

deputaten te benoemen met de opdracht deze vragen in studie te nemen en zo mogelijk de kerken via een herderlijk schrijven van voorlichting te dienen.

voorts overwegende,

dat tegelijk is gebleken, dat het probleem van de ontwikkelingslanden niet is op te lossen via particuliere hulpakties, maar dat hier effektieve politieke maatregelen nodig zijn om de nood struktureel en fundamenteel te bestrijden.

vraagt de Classis zich af:

of de Gereformeerde Kerken — ondanks de heilzame gevolgen van het besluit van de Synode van Utrecht (bovengenoemd) niet het gevaar lopen hun taak in dezen te beperkt op te vatten en onbedoeld een situatie in de hand werken niet geheel ongelijk aan die van de 19e eeuw, waarin het ook aan allerlei kerkelijke en niet-kerkelijke liefdadigheidsakties niet heeft ontbroken, zonder dat er daardoor aan het maatschappelijk bestel zelf essentieel iets veranderde.

Aan dit opvallende voorstel van de classis Goes van de Geref. Kerken willen wij enig commentaar toevoegen.

"Nieuwe vormen van christelijke ascese", zegt het rapport. Wat zegt U daarvan? Och, U kent het wel. Mannen, stop dat roken! — met het gevolg dat de sigarenhandelaren kwaad worden. Vrouwen, laat de snoeplust varen! — en de bakkers zijn op hun teentjes getrapt. Zo gaat het door: geen kleuren t.v.; geen geriefelijk huis; geen 1966 model auto; enz. Wanneer de geestelijkheid in Ottawa de lakens uit zou delen, dan zou het met de canadese economie onherroepelijk spaak lopen. Immers het geld moet rollen. Hoe meer de mensen kopen, des te meer werk er aan de winkel is. Trouwens moeten we ons al niet veel ontzeggen omdat de kerkelijke bijdragen, de christelijke school en allerlei liefdadige instellingen een groot deel van ons salaris opslokken? U hebt gelijk. Er wordt door kerkmensen heel wat geld uitgegeven voor goede doeleinden. Daar kunnen vele "wereldse mensen" wel eens wat van leren.

Maar in het rapport van de classis Goes gaat het niet om geisoleerde vormen van ascese, om een onthouding van bepaalde dingen. Het spreekt over onze **levensstijl. Laten we maar eerlijk** toegeven, ook wij worden beinvloed door de 'stijl' van onze tijd. Ook wij ontkomen niet aan de greep **van de advertenties die dagelijks** onze levensbehoeften kunstmatig opvoeren; natuurlijk met het doel de economie aan het rollen te houden. Maar ondertussen kweekt het in ons een materialistische levenshouding, een ongezonde zucht naar meer. Want het is als met het drinken van zout water, je krijgt er steeds meer dorst van.

Wij mogen gerust de bloemetjes eens buiten zetten. Maar we moeten het ook zonder enig hartzeer kunnen verdragen dat onze "wereldse buren" zich allerlei luxe kunnen veroorloven van het bedrag aan geld dat wij besteden aan christelijke doeleinden. Als we dit diep in ons hart niet goed kunnen zetten, dan is er iets mis met onze levensstijl.

Wanneer wij nu onze 'luxe' vergelijken met de armoede van de onontwikkelde volkeren, dan kunnen we toch moeilijk onze 'verre' naaste in de kou laten staan. Het gaat niet allereerst om de hoeveelheid die we kunnen offeren, maar om onze **gezindheid.**

Het tweede dat ons opvalt in het voorstel van de classis van Goes is de konkrete vormgeving van de hulp dat ter sprake wordt gebracht.

Zouden er niet meer mogelijkheden tot adoptie geschapen kunnen worden? Kan een gemeente in Zeeland geen kerk op Java adopteren? Of als dit van een gemeente te veel gevergd is, waarom dan geen classis? I Cor. 12 wordt dan haast naar de letter vervuld. En dit kan een bijzonder goede geestelijke zaak zijn.

Doet de kerk wel voldoende een beroep op haar leden? Er is in alle ontwikkelingslanden een ontstellend tekort aan geschoold personeel. En de vraag zou ongetwijfeld nog groter zijn als er maar voldoende projecten waren.

Het adopteren van een bepaalde gemeente zal er ongetwijfeld toe meewerken de band met de "verre" naaste te verstevigen. Het bezwaar bij vele christelijke acties is dat de gevers zo weinig van het werk te zien krijgen en daardoor de belangstelling voor het werk langzamerhand afneemt. In geval van adoptie zal dit minder voorkomen aangezien wederzijdse correspondentie, het vertonen van dia's de gevers bij het werk in de vreemde worden betrokken.

Christelijke scholen zouden ook kunnen worden ingeschakeld door bepaalde kinderen te adopteren met het doel geld in te zamelen voor hun levensonderhoud of studie-opleiding.

Een organisatie, bestaande uit studenten van christelijke colleges, zou een actie op touw kunnen zetten om studenten aan te trekken die bereid zijn gedurende een bepaalde tijd diensten te verlenen aan onderontwikkelde gebieden.

Het voorstel van de classis Goes mag ook ons aan het denken zetten!

Paul Tameling.

Geef Uzelf of schenk een ander een goed boek !

CHRISTIAN MARRIAGE by Rev. R. L. Veenstra
"There are 180 pages in this volume and they contain some of the wisest counsel on the question of Christian Marriage we have ever read . . . we would like to see a copy of this book in the hands of all young people contemplating matrimony." (The Evangelical Christian). **Price $2.90**

ARIE EN KATRIEN IN CANADA
Emigranten mijmeringen. Gezonde humor en op de man af. **$2.50**

LIVING IN A NEW COUNTRY by Rev. T. C. Van Kooten
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country. **Price: $2.95**

IN THE MIRROR by Prof. Dr. J. Kromminga
This book is published in connection with the centennial of the Christian Reformed Church in 1957. The author reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel. **Price: $2.90**

A PREY TO SATAN by C. Sluys
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church in Holland. **Price: $3.00**

THE STOWAWAY by Wm. R. Rang
Hendrik Tromp has one thing in mind. He wants to find his father. But he does not know where to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution. **Price: $2.50**

These books are published by:

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.
Box 312, Station B, HAMILTON, ONT.

VAN DELFT'S
Book and Gift Shop
1058 Main Street West
HAMILTON, ONTARIO
JA 8-1932

We carry a large assortment of skits, plays and monologues, music books and sheet music for organ, music for beginners and a great variety of choir-music. Ask for samples.

Daily Mannas are still available at $2.20

Zie HOLLAND

EN BOEK NU UW 21-DAAGS RETOUR:

$335.00 Montreal—Amsterdam vanaf 1 april 1966.

LUCAS KOOPS
Manager

VALENTINE TRAVEL Service 485-0336
1642 Bayview Av. Toronto 17 Ont.

Mooie Premie Boeken voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks).
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen, er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken", omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B .Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER, THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reofrmed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN.
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit . . . . maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

De Ruyter's Muisjes
KINDEREN ZIJN ER DOL OP
P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860
Imported by: VAN'S imp. Ltd.
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be printed without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

INCOME APART FROM WORK

by Louis M. Tamminga

Much is being written about automation. Very little of it is new. No one seems to know satisfactory solutions.

Nevertheless, the urgency of the problem is so great that we do well to reflect on it from time to time and be aware of several grave implications.

Dr. F. L. Polak recently stated that continuing automation, to his estimation, constitutes a problem of greater magnitude than the threat of nuclear weapons.

A few illustrations may put the problem into focus.

- The Billy Graham organization once had 42 typists answering letters. With newer equipment four typists can now process twice the work the 42 once performed (Frank Bergmann in The Canadian Mennonite).
- Richard Bellman, a mathematician in the service of Rand Corporation, among the giants of computer production said: "A mere 2% of the population will be able to produce all the good needed to feed, clothe and run our society, with the help of machines."
- Toronto Dominion Bank has developed a dictation machine that can type 2400 letters an hour in English and in French.
- When Ford automated its body stamping plants 5000 employees of the previous supplier were wiped of the payroll.

One misunderstanding must be cleared up. Automation does not create new jobs as such. When a century ago the machine took over much of man's toil was taken away and a whole new era of development followed. New products were created which before could not be produced. More jobs became available. Automation may bring some of this along too, but it is basically a different development. In automation man is replaced by the computer where it concerns the operation of the production apparatus itself. Automation would make no sense if it would not "save" manpower. Automation takes over much of man's mental processes. It is able to make calculations at a speed that is unimaginable. For every job that automation creates it replaces five others.

Much thought has already been given to the solution of a host of problems that arise. A growing number of workers — clerical as well as manual and technical — will not be needed any more, except to consume products. Voices are now heard which plead for a whole new philosophy regarding work and its reward. It is projected that since everybody is actually heir to today's technological progress man may be relieved, by and large, from the necessity of work for wages and simply be given his share of society's abundance. The merit of these people is that they constitute the market of the goods and even services which can be produced at decreasing cost by automation. How a growing segment of the populations will fill long days of boredom and apathy is anybody's guess.

How do we as Christians assess such a development? We are already used to many social benefits and provisions. But what students of automation foresee is far more than the patchwork of welfare aid or unemployment insurance. Citizens by virtue of their presence will be granted regular income, regardless of services rendered or work done by them. The word "unemployment" will be replaced by a nobler expression. This brings up all sorts of ethical questions which will take much reflection. Biblical answers must be given in the face of momentous changes. Ways must be found by which people may be occupied without the spur of earning a living. How can that be done in a society composed of sinful people? Stronger than ever, however, comes the word of our Lord to us that one day he will return to ask account of man. For the parable of the talents still stands.

Besides all this there are other grave implications of automation which the Christian community cannot afford to bypass.

To mention but a few more. The control of the production process, broadly conceived, will go into the hands of a small group in society. They are the scientific elite, the highly skilled in the field of automation and computers. They will be entrenched in positions as the "irreplaceables". They will wield power out of proportion to their number. This, of course, has already taken place to some extend, but that trend is bound to increase. Unless properly handled this could mean a threat to present-day democracy. This is the more serious when viewed against the background of an ever growing governmental power. Government will grow with the increase in automation. For it is the government which will undoubtedly want to regulate the distribution of national wealth even to the extent that the law of supply and demand will be scarcely recognized anymore. It will be the government which will take the bigger slice of automation's abundance and benevolently distribute it among the citizenry. We have already witnessed a vast increase in governmental powers during these postwar years. The more governments spend the thinner the inner power of democracy wears. Seventeen months ago President Johnson appointed the "Presidential Automation Commission" composed of experts in various areas of production and economics to study the implications of automation and to suggest necessary steps to meet its challenge. The commission announced that its final report will soon be made public. They already released the gist of their recommendations. Dr. Howard R. Bowen, president of the University of Iowa, who heads the Commission, declared that the commission agreed unanimously to a report that finds technological changes no basic threat to employment that cannot be overcome by vigorous fiscal policies to spur economic growth. The Commission feels that the rate of technological change is rising rapidly but is still manageable. They recommend an "expansionary fiscal policy". Besides this it is urged that the government adopt far-ranging public programs and stimulate private programs to meet the challenge of advancing technology. It favours a substantial boost in government spending, government employment for all those unable to find jobs. It also favours tax-cuts. Regarding those who have been replaced by automation the commission advises that "income maintenance" be granted, and that such plans replace presentday welfare programs. Next to all this the commission pleads for expanded educational facilities. They propose fourteen years of free public schooling and the commitment to provide every qualified person with a college education. The Commissioners also foresee a great increase of employment in other areas of society mostly in those of a cultural nature. They feel that government subsidy could open up these possibilities.

All in all it may be said that prominent planners in society are generally agreed that automation can only be met by strong government measures and a guaranteed income of the citizenry. The Christian community should seriously study the various implications and carefully evaluate the projected results. In a following article we hope to say a bit more of the nature of work and its rewards from a biblical perspective.

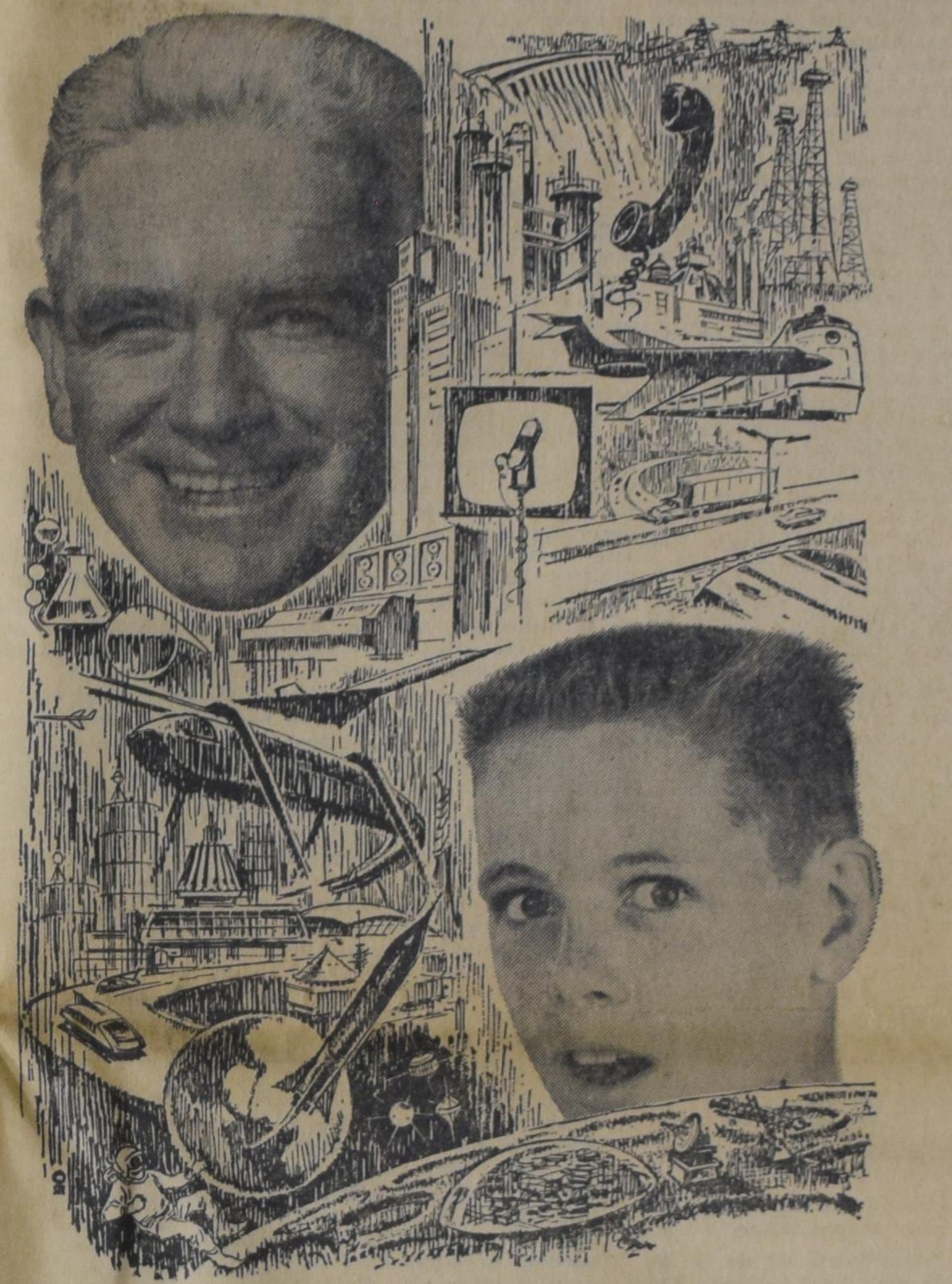

THE WORLD OF BOOKS

THE RISE AND FALL OF THE THIRD REICH.
A History of Nazi Germany by William L. Shirer.
Reviewed by Bernice Schrotenboer.

This enormous book of 1483 pages is actually 6 books in one.

Book one: The Rise of Adolf Hitler.
Book two: Triumph and Consolidation.
Book three: The Road to War.
Book four: War: Early Victories and the Turning Point.
Book five: Beginning of the End.
Book six: The Fall of the Third Reich.

Although one might hesitate to attempt to read such a lengthy history, it is thoroughly fascinating and immensely worthwhile. It is a complete and thoroughly documented history of Nazi Germany by William L. Shirer who for years was a newspaper correspondent living in Nazi Germany.

It is evident that Mr. Shirer did an enormous amount of research work in the 5 years the book was in the making. His 12-page bibliography is impressive indeed. This book has also made its appearance in pocket editions.

Since the unsatiable desires of a Nazi hierarchy precipitated a second world-wide conflagration, it is imperative that we should read this book. It brings into sharp focus all the high-ranking Nazis as well as many lesser figures. One might wonder how one can remember the characters in the book — it has an index of 50 pages of names. The author makes a deliberate and painstaking effort to recall properly to the reader's mind the background material or data concerning a character introduced for the first time several hundred or perhaps 1000 pages previously. The events of each important character's life are carefully researched to the very end and are completely up-to-date at the time of publishing.

Many questions such as why the English channel wasn't crossed and why Hitler continued to fight after Germany was so badly bombed and it was obvious to all that the allies were winning are explained.

The various phases of the war are told in detail. For example, we are told that 29,660 French hostages were executed by the Germans and that figure did not include the 40,000 who "died" in French prisons. Poland lost 8,000 and Holland 2,000. How the Germans carried this out is described. We also read with horror how the Einsatz groups exterminated thousands and thousands of Jews and others. History that transpired during our lifetime or that of our parents is penetratingly explained.

This superb best-seller is called the book that shook the conscience of the world. Author John Gunther calls it "one of the most spectacular stories ever told. The New York Times considers it "one of the most important works of history in our time". The New York Herald Tribune says of it "A Work of the first order. A searchlight thrown with terrible intensity on one of the darkest dramas in the history of mankind". May I modestly add that this is a magnificent book which I hope everyone will read.

ONE MORE BOOK OF MERIT

The Editor of our paper has asked me to write a report on a book I read in 1965 and which according to my judgment has sufficient merits to being mentioned in these columns. For the Dutch section I had chosen the book by Dr. J. J. Buskes, "God is Anders". Now for the English section, the "Christian Courier", I would like to take something entirely different, namely Stephen Leacock's "Sunshine sketches of a little town". *) This is a collection of humorous stories about the little town of Mariposa. Many familiar town characters are so well portrayed that the people of Orillia where Stephen Leacock (a former professor at McGill University in Montreal) spent his vacations, became very much offended, thinking that the professor had poked fun at all of them. Later this changed however, for when the rumour spread, many people made a pilgrimage to Orillia to get a first hand impression of Mariposa and this brought many dollars to Main Street and the businesses of the town, which was most welcome.

However, it is not sure at all that Orillia is the real Mariposa, nor that Stephen Leacock found the originals of his characters in that town. He himself writes about it in the Preface:

"The inspiration of the book — a land of hope and sunshine where little towns spread their square streets and their trim maple trees beside placid lakes almost within echo of the primeval forest — is large enough."

This is confirmed by the opening sentence of the first chapter:

"I don't know whether you know Mariposa. If not, it is of no consequence, for if you know Canada at all, you are probably well acquainted with a dozen towns just like it."

Let me give you one more quotation to illustrate this general but typically Canadian character of Mariposa:

"Or on a winter evening about eight o'clock you will see the long row of the Pullmans and diners of the night express going north to the mining country, the windows flashing with brilliant light, and within them a vista of cut glass and snow-white table linen, smiling negroes and millionaires with napkins at their chins whirling past in the driving snowstorm.

I can tell you the people of Mariposa are proud of the trains, even if they don't stop! The joy of being on the main line lifts the Mariposa people above the level of their neighbours in such places as Tecumseh and Nichols Corners into the cosmopolitan atmosphere of through traffic and the larger life. Of course, they have their own train, too — the Mariposa Local, made up right there in the station yard, and running south to the city a hundred miles away. That, of course, is a real train, with a box stove on end in the passenger car, fed with cordwood upside down, and with seventeen flat cars of pine lumber set between the passenger car and the locomotive so as to give the train its full impact when shunting."

In this book we meet some remarkable characters: Mr. Smith, the hotel owner; Jefferson Thorpe, the barber; the Rev. Mr. Drone of the Church of England church; Mr. Peter Pupkin, junior bank employee; Miss Zena Pepperleigh, the judge's daughter, and many others. It is not my intention to give a full report on the contents of the book. You must read it yourself detail by detail. It should be tasted and enjoyed by spoonfuls like almost all good humour. Many of our readers may be familiar with the book since its first edition was printed more than thirty years ago. However, I discovered that many Canadians read only the story of the sunken Mariposa Belle and its subsequent getting afloat again. This is perhaps the funniest incident in the book, but yet, it does not mean that you will not find much delightful humour in many other chapters as well. Let me give you one quote about Joseph Smith, the big boss of the hotel, and tell me then if you have not seen this character in

(Continued on page 10)

OUR SCIENTIFIC AGE

"THE FAILURE OF NERVE"

by Paul Tameling

①

Have you ever stopped to wonder why science has not developed spectacularly before two centuries ago? Consider only the startling development of means of travel, such as the bicycle, the automobile, the train, and the airplane. What an evolution these inventions have undergone in just a short span of time compared to the bygone ages when people traveled on foot or horse! The prodigious giant of science seemed to have sunk into a lethargic sleep for almost two thousand years. Only after the English philosopher-scientist Bacon, who lived at the turn of the 16th century, launched his new scientific method of investigation, did the giant gradually awake from his slumber.

The ancient Egyptians, however, are widely known as having been cunning technicians who contrived numerous remarkable contraptions. So did the Chinese, the Persians, and the Greeks. At one time, the ambitions of the Greeks to unveil the hidden secrets of nature seemed to have been hampered by calamitous, historical events. The historian Gilbert Murray, writing about the ancient Greek religions, states that a change of temper occurred in Hellenistic civilization, around the turn of the era.

> "The Greeks of the fifth and fourth century B.C. believed in the ultimate intelligibility of the universe. There was nothing in the nature of existence or man that was inherently unknowable. They accordingly believed also in the power of the human intelligence to know all there was to know about the world, and to guide man's career in it. The wars, increased commerce, and infiltration of oriental cultures that marked the subsequent period brought with them vicissitude and uncertainty that shook this classic faith in the intelligibility of the world and in the capacity of men to know and to do. There was henceforth a realm of knowledge available only to God, not achievable by human reason. Men, in other words, more and more turned to God to do for them what they no longer felt confident to do for themselves. That was **the failure of nerve.**
>
> (**The Saturday Review**, July 7, 1965).

Even during the Medieval period this 'failure of nerve' continued. Christians, too, left the secrets of the universe to the mind of the omnipotent Creator, out of whose hands the helpless creatures confidentially anticipated their daily needs. Man should not probe curiously into the treasure house of the Lord. All that he was supposed to know was clearly revealed in the Bible, from which he also received the requisite information about the universe. In addition, some scattered notions were narrated to him about the structure of the universe as, for instance, the announcement that the sun rotated around the earth; while medieval theology provided him with the theological knowledge that the earth forms the centre of the universe, an idea derived from the biblical revelation regarding the uniqueness of man. Therefore, knowing these unquestionable facts, man should not exceed the limits of his intellectual potentials wherein God had confined him. A clash between the official church and the restless searching scientists was bound to come, for scientific investigation by mere observation, in which the scientists were engaged, was exhibited and considered to be a lack of confidence in the infallible teachings of the church. As we know, Galileo became the classic example of this arduous conflict.

Thus the Church's attitude toward science contributed to 'the failure of nerve'.

The church contributed even more to this failure, because, according to Emmanuel G. Mosthene, in an article in the **Saturday Review**, the church invented the idea of original sin, a teaching to which man's inferiority complex could be attributed. Concerning our present time, however, the writer is optimistically tuned. "My hunch is that man may have finally expiated his original sin, and might now aspire to bliss." Regarding the past, he firmly believes that "original sin was invented after, and to account for the failure or nerve."

Students, studying at a neutral university, are undoubtedly acquainted with the prevalent elucidation with respect to the delay of scientific achievements, as stated by Mosthene.

Non-Christian scholars' frequent ridicule that the church's attitude toward science is not unjustifiable. For example, the medieval church had always taught that man's life was maintained by an inward spirit according to the misunderstood biblical concept of the soul. One can imagine the surprise of the physician who, opening a patient for the first time, discovered, instead of this mysterious substance, the soul, that man is controlled by a minute machine consisting of heart, lungs, veins, arteries, etc. The proper functioning of this engine causes man's health, rather than a mysterious, invisible spirit. If the physicians would have known the real story of man's constitution, they could have saved many lives. Now they were fooled for centuries by the dictatorial teachings of the church. This discovery, and many similar ones, aroused hostility toward the church and its daydreaming philosophers.

Should we blame them for their anger? Let us honestly admit that medieval theology **did** impede scientific progress. The first task of the Christian student — any Christian for that matter — when encountering the criticism of non-Christians, should be to admit unreservedly the fallacies and deficiencies of the past. Concomitantly, he should impart to the non-Christian that which the Bible actually teaches about scientific endeavours. The more so, because the teachings of the medieval church have clouded simultaneously the message of the Bible and the concept of God. Thus the modern scientist considers the Bible to be an old-fashioned book, impractical for our progressive, scientific age; and the idea of God to be outdated, now that God has seemingly surrendered to the powers of this age.

Yet according to the biblical record, God does not object to scientific investigation out of fear for human competition. He **commanded** man to explore nature by giving him the cultural mandate to "subdue the earth". (Gen. 1:28) Moreover, the Bible speaks about man's capabilities as Psalm 8 indicates when paraphrased by Dr. Okke Jager in a radio message, entitled, "Does God Love Technique?"

> O Lord, our Lord, how excellent is Thy name by the sanddrifts of the Veluwe. When I consider the heavens above the polder, the work of Thy fingers, what is the professor that Thou art mindful of him, and the engineer that Thou visitest him? Thou hast crowned him with glory and honour. Thou madest him to have dominion over the East and the West Schelde; Thou hast put atoms and molecules under his feet. O Lord, our Lord, how excellent is Thy name in all the earth.

The non-Christian may wonder whether such an enlightened view is not in conflict with the teaching of the church concerning original sin. It is striking how often non-Christians point to original sin as an impediment for any kind of progressiveness, scientific, psychological or social. Consequently, our second task is to exhibit the biblical teaching of original sin.

The doctrine of original sin does not imply that man is incapable of doing any good. By the grace of God he does perform constructive works. However, neither the goodness of man, nor the accomplishments of science stand a chance to restore life completely. For man's efforts will never be rewarded to such an extent that sin will be abolished, or its consequences. This message of original sin, however, is not a pessimistic one. It should not create inertness or indifference in man. Its message urges man to face life and the world **realistically**. Thus man accepts his task to fulfil his divine duty, recognizing the unmistakable truth that man is and remains, in spite of scientific improvements, a sinner. This realism keeps man from becoming hopelessly frustrated.

Ignoring original sin may lead man astray. Karl Marx taught his followers that they would gradually enter into the communist's Utopia of classless society. The prophets of the French revolution actually believed that the more education the people received, the fewer prison houses have to be built. These dreams are still to be fulfilled! For in spite of everything, scientific progress, social welfare plans, and economic devices — to which we as Christians do not necessarily object — do not change man into a perfect being. It is precisely original sin which gives us the answer to why man does not intrinsically improve.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

FIRT SERIES OF PROBLEMS IN FEBRUARY

No. 192

Author: Dr. L. N. DeJong.

Black: 7 pieces

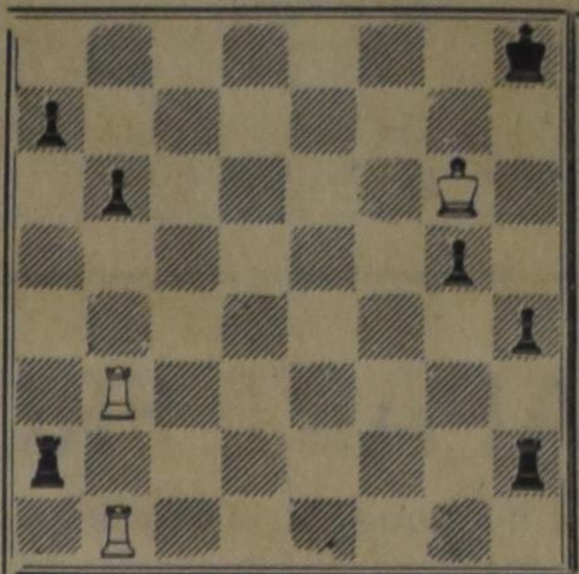

White: 3 pieces

White to play and mate in 4 moves. 4 points.

No. 193

Author: P. Layer.
First Publication.

Black: 3 pieces

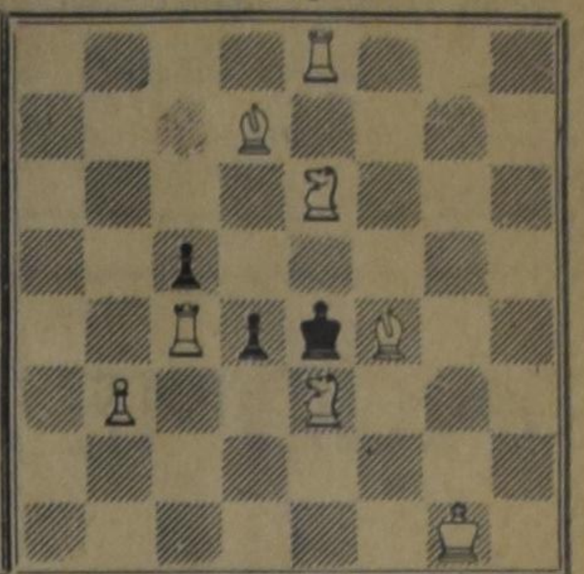

White: 8 pieces

White to play and mate in 2 moves. 2 points.

NOTES

1. The problems of this month are of a peculiar kind. Sometimes you will have to find out what black's last move has been, or you will have to solve a problem in 4 moves, or you will consider a problem unsolvable. Please, write your criticism or your appreciation, or something else, just as you want. Remember, these are the February! problems.
2. No. 192 seems to be easy, but it is not. Be very careful and do not decide too soon. The full solution should be sent in.
3. Mr. Layer broke his silence after some disappointment with his last problem, which was his first 3-mover, remember? Now he made a real elegant one, again a 2-mover. The King seems to escape and it turns out to be rather hard to get him. Key, and, if it is not tempo, threat, please.
4. No solutions to be sent in before the next series have been published.

CORRESPONDENCE

For those who have asked questions about Chess Chat, in which a very interesting ladder game started recently, I give the following information: CANADIAN CHESS CHAT, Editor: Dr. N. Divinsky, Dept. of Mathematics, University of British Columbia, Vancouver 8, B.C. The subscription rate is $4.50 per year. All correspondence and subscriptions to the above address.

BOOKS

(Continued from page 9)

his checkered waistcoat somewhere else many a time before. Listen:

> "When you meet Mr. Smith first you think he looks like an overdressed pirate. Then you begin to think him a character. You wonder at his enormous bulk. Then the utter hopelessness of knowing what Mr. Smith is thinking by merely looking at his features gets on your mind and makes the Mona Lisa seem an open book and the ordinary human countenance as superficial as a puddle in the sunlight. After you have had a drink in Mr. Smith's bar, and he has called you by your Christian name, you realize that you are dealing with one of the greatest minds in the hotel business.
>
> Take for example the big sign that sticks out into the street above Mr. Smith's head as he stands. What is on it? Simply: "JOS. SMITH, PROP." Nothing more, and yet the thing was a flash of genius. Other men who had had the hotel before Mr. Smith had called it by such feeble names as the Royal Hotel and the Queen's and the Alexandria. Everyone of them failed. When Mr. Smith took over the hotel he simply put up the sign with "JOS. SMITH, PROP.", and then stood beneath it in the sunshine as a living proof that a man who weighs nearly three hundred pounds is the natural king of the hotel business."

Or take the barber Jefferson Thorpe. How much does Leacock enjoy depicting to us the interior of that mysterious barbershop with its special corner for hot and cold baths and its faded cardboard signs advertising Turkey's shampoos and Roman massages. This barber hangs on to his stocks in mining. At first they go down and down, shares are sold for three quarter penny a piece, but Thorpe stands firm; he accuses the mine owners of conspiracy:

> "I bought her," said Jeff, "at thirty-two, and she stayed right there tight, like she was stuck. Then a bunch of these fellers in the city started to drive her down and they got her pushed down to twenty-four, and I held on to her and they shoved her down to twenty-one. This morning they got her down to sixteen, but I don't mean to let go. No, sir."
>
> In another fortnight they shoved her, the same unscrupulous crowd, down to nine cents, and Jefferson still held on.
>
> "They're working her down," he admitted, "but I'm holding her."
>
> No conflict between vice and virtue was ever grimmer.
>
> "She's at six," said Jeff, "but I've got her. They can't squeeze me."
>
> A few days after that, the same criminal gang had her down further than ever.
>
> "They've got her down to three cents," said Jeff, "but I'm with her. Yes, sir, they think they can shove her clean off the market, but they can't do it. I've boughten in Johnson's shares, and the whole of Netley's and I'll stay with her till she breaks."
>
> So they shoved and pushed and clawed her down — that unseen nefarious crowd in the city — and Jeff held on to her and they writhed and twisted at his grip, and then —
>
> And then — well, that's just the queer thing about the mining business. Why, sudden as a flash of lightning, it seemed, the news came over the wire to the Mariposa News-packet, that they had struck a vein of silver in the Northern Star as thick as a sidewalk, and that the stock had jumped to seventeen dollars a share, and even at that you couldn't get it! And Jeff stood there flushed and half-staggered against the mirror of the little shop, with a bunch of mining scrip in his hand that was worth forty thousand dollars!".

In this way there are many delightful characters. Stephen Leacock makes them very human. He shows their munny characteristics, but does it with human warmth and all who do not succeed like this barber Thorpe or the Rev. Drone receive some warmhearted compassion.

Let me finally introduce you to the Rev. Drone. He built a new church, but afterwards this rural Dean was in trouble. He never got out of it, even the special "whirlwind campaign" did not raise sufficient funds. In the end he needs his friend to help him write his letter of resignation. But this is the way we first meet the Rev. Drone, a scholar of his own making:

> "Some men, I suppose, terminate their education when they leave their college. Not so Dean Drone. I have often heard him say that if he couldn't take a book in the Greek out on the lawn in a spare half-hour, he would feel lost. It's a certain activity of the brain that must be stilled somehow. The Dean, too, seemed to have a native feeling for the Greek language. I have often heard people who might sit with him on the lawn, ask him to translate some of it. But he always refused. One couldn't translate it, he said. It lost so much in the translation that it was better not to try. It was far wiser not to attempt it. If you undertook to translate it, there was something missing immediately. I believe that many classical scholars feel this way, and like to read the Greek just as it is, without the hazard of trying to put it into so poor a medium as English. So that when Dean Drone said that he simply couldn't translate it, I believe he was perfectly sincere."

May it suffice to say that to know Canada you should read this volume and that in Stephen Leacock we have a very talented author with a sharp eye for human comedy and tragedy. Leacock was an observer, not a missionary. He was witty, not a witness. This reveals his strength, but also his weakness.

R. Kooistra.

———

*) A paperback edition which has been published by McClelland and Stewart Ltd., Toronto, in the series New Canadian Library for only $1.25.

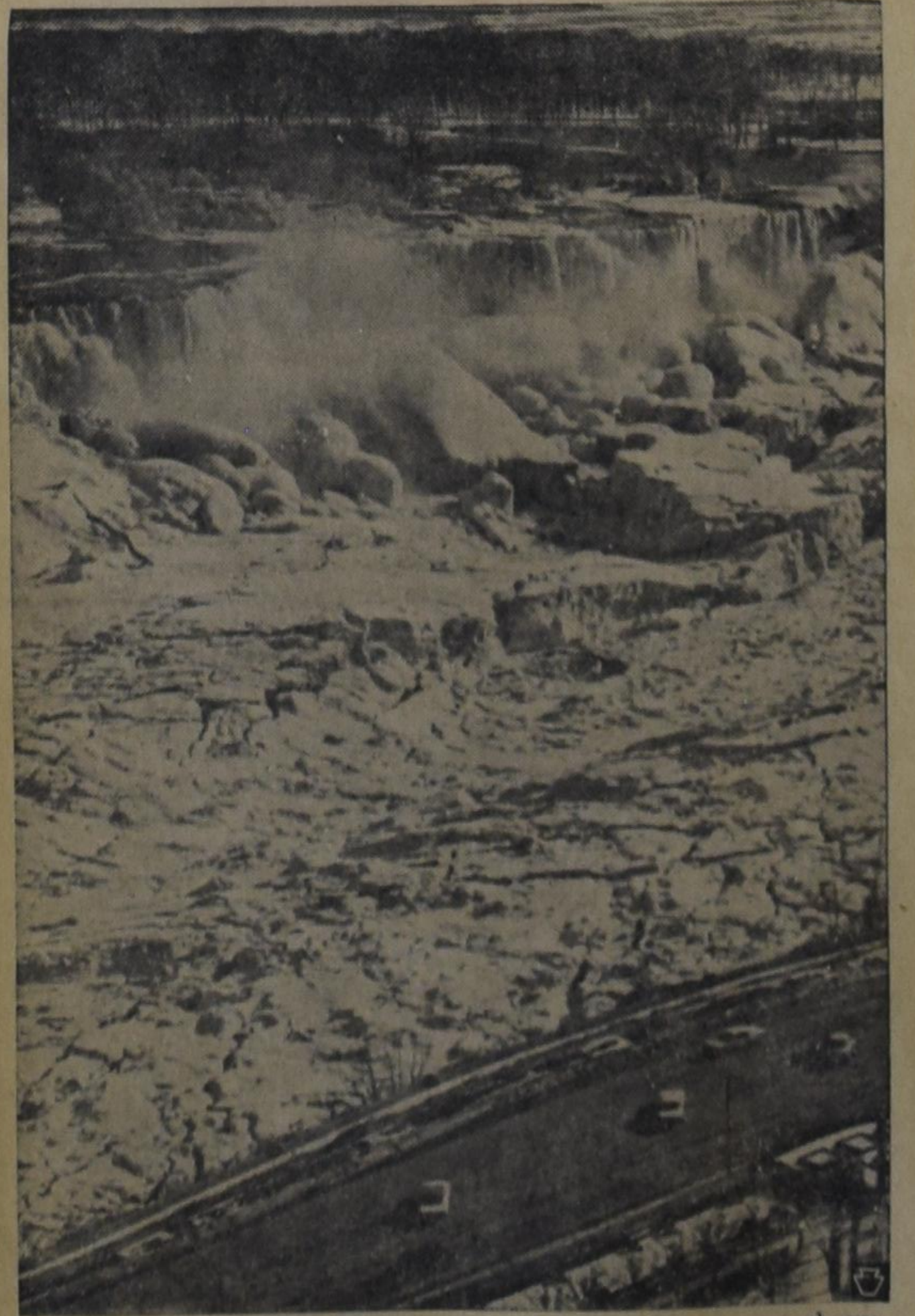

NIAGARA ICE BRIDGE — This typical winter scene shows Niagara Falls with an icy mantle. The ice clogging the river between U.S. and Canadian shores jams in the lower river after flowing over the cataracts. Special events for visitors have been scheduled throughout the winter months.

FROM THE MAILBAG

Dear editor,

As a regular reader of both, Calvinist Contact and the Chr. Courier, I would like to have you know that I enjoy both.

The reason I am writing is that old and yet very "up-to-date" matter of smoking.

I know that this subject has been taken up more than once in many a church-weekly, but somehow I feel that it is our duty to keep on hammering on this anvil in order to either: convince the "smoker" that smoking *is* a danger to one's health, that there without doubt *is* a link between certain diseases and smoking; or to convince him that *all* the talk and writing around the danger of smoking is *untrue* and *nonsense*, or at least not *half* as *bad* as the writers want to make us believe.

Now I hesitantly confide to you that I belong to those naive persons who have been led to believe that smoking *is* dangerous, and that my husband, led by the same conviction, broke away from the smoking-habit some three years ago.

Therefore, I would like to know how *serious* or *not serious* we have to take all these articles that have been written on grounds of the latest discoveries linking certain diseases with smoking.

Isn't there a Christian doctor who would be willing to write an instructive article on this pressing subject?

And *if* the doctor belongs to those who *do* believe in the dangers involved in smoking, could he not also give a positive answer on *how* a person, who sees the danger, but is unable to break the habit, could be helped to do so?

Greetings in Christ,
Mrs. John Joldersma,
2 Amanda St., Hamilton, Ont.

FROM HITHER AND YON

Gleanings from the Press

THE FIRST UNCENSORED EXCHANGE ON VIETNAM

When Poland's most influential weekly, Polityka, approvingly published a cover from the London Economist labeled "Those Bloody Americans" as evidence of how isolated U.S. Vietnam policy had become, The Economist's editors protested. Their cover title, they explained, was use ironically; in fact, their magazine approves the basic lines of the U.S. involvement in Vietnam and its sad necessity.

The result of all this confusion was an unprecedented exchange of space between the foreign editors of The Economist and Polityka—a polemic, as Polityka's headline advises—with both the English and the Polish points of view presented.. The Polish language version of the debate as faithfully translated as the English, was probably the first uncensored airing of the Western viewpoint on Vietnam to be published in the press of the Communist bloc. —*Atlas.*

CHURCH VISITING

One of the strengths of the Christian Reformed Church is its practice of church visiting. Once a year, two ministers of each classis visit with the minister, elders and deacons of each church in that classis. Thus there is a classical check on the doctrinal and practical purity of the constituent churches. Without this custom the church would have had many more deviations from the Reformed faith than it does today.

However, this custom could be of even greater advantage if the examination could be conducted in a more natural manner than is often the case. Most of the time the church visitors mechanically read a set of questions. The Vice-President of the consistory has probably read the same questions ahead of time in a Church Order commentary and knows exactly what answers he will give. Instead of asking and answering these questions in a wooden manner, it would be more stimulating and revealing to let the guests lead the meeting into a natural, unplanned discussion of the various strengths and weaknesses in the church. Instead of asking questions that can be answered by "Yes" or "No", the visitors could possibly ask such questions as: "What are the weaknesses of your church?"; "How do you supervise your members?"; "What is your solution in dealing with 'oncers'?"; "Tell us in detail how you go about family visiting." If one is alert, these questions will in turn lead to a multitude of subjects.

By asking searching questions — not leading ones — and by refraining from talking too much, the visitors could help the consistories to be more introspective and to analyze their own strengths and weaknesses. Most consistories can solve their own problems and perform their God-given duties in a remarkable way if they are aware of them. Due to routineness and closeness to their work, consistories often fall into ruts and are not aware of their own problems and opportunities. Questions rightly put can be a catalytical force that leads consistories to intelligent thinking and forceful action.

Edwin H. Palmer
—*Torch and Trumpet*

NEW U.N. STAMPS TO HONOUR WFUNA

Two new stamps will be issued on January 31st to honour the World Federation of United Nations Associations (WFUNA). Issued in denominations of 5c and 15c, the stamps each have a mosaic-like design in six colours, by Olav Mathiesen of Denmark, showing rays emanating from a globe.

The World Federation of United Nations Associations — now entering its twentieth year — is the only international non-governmental organization which devotes itself entirely to gaining support for the UN and its Agencies, and to making known to the public their aims and activities.

(UNESCO FEATURES)

CHRIST VS. BUDDHA

In the "Prince Rupert Daily News" the following news item appeared recently:

> In deference to a man who, according to his family, was "more a Buddhist than a Christian," Rev. R. W. K. Elliott Thursday departed - in part - from the traditional Christian funeral service.

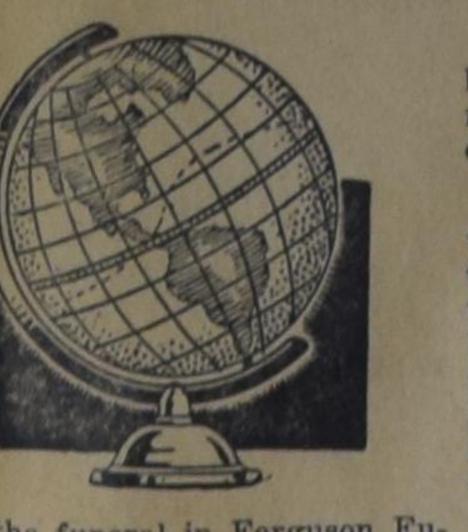

At the funeral in Ferguson Funeral Home for well-known fisherman Masaru Mayeda, the First United Church minister read in English from Buddhist Scripture.

Instead of the familiar lines from 1st Corinthians, chapter 15, "Now is Christ risen from the dead . . .", Dr. Elliott read the parable of the Sower from Buddhist scripture :"I will hold fast to the law: diligence shall be my draught horse and earnestness my goal" . . . .

The hymns were Breathe on Me Breath of God and: Lead Kindly Light, which Dr. Elliott said today, "speak the language of universal faith."

Dr. Elliott said today that the departure would probably be frowned on by some of the community but that he regarded the Buddhist lines as more fitting in the circumstances.

—•—

In our days it even seems possible that a minister of a protestant church takes leave of absence for the sake of Buddha.

EXPO '67 INVITATION TO POPE PAUL VI

Mr. Maurice Allard (Sherbrooke): To come back to a less military matter, I wish direct a question to the Prime Minister.

Among the important people that the government intends to invite to the world fair during the centennial celebrations, is the Prime Minister thinking about sending an invitation to His Holiness Paul VI, head of the Vatican state and a great defender of peace throughout the world?
(English

Mr. Speaker: Order, please. I hesitate, of course, to intervene at this moment. Perhaps the Prime Minister wants to reply to the question, although at first glance it would seem to be better placed on the order paper. But in view of the fact that the same type of question was allowed during the last few days, the Prime Minister might want to reply to this one.

Right Hon. L. B. Pearson (Prime Minister): Perhaps a more detailed reply could be given if the question were put on the order paper, but I can say now that undoubtedly a number of heads of state will come to Canada by invitation during our centennial year. There has been no final commitment given by any country or head of state of any country as to such a visit. Certainly a visit to Canada by His Holiness would be very warmly welcomed by all Canadians especially in this ecumenical period.

—Commons Debates

(Will the pope give the benediction?)

OUR CONGRATULATIONS!

—Photo Van Vliet

The marriage of Anna Alberta, daughter of Mr. and Mrs. D. J. Bebingh of Petrolia, Ont., to Mr. Henry J. Van Vliet of Strathroy, Ont., was solemnized by Rev. A. Vanden Berg, on Wednesday, December 15th, 1965 at 7.30 P.M. in the Wyoming Chr. Ref. Church.

The young couple have taken up residence in Scarborough, Ont. and their address is 711 Kennedy Rd., Apt. 112.

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
733 Alger St., S.E.
Grand Rapids, Michigan

A.R.S.S. MONTHLY BULLETIN

Board of Trustee Meetings January 6-10, 1966

WORK WITHOUT LIMIT

Knowing that the cause of the A.R.S.S. is the work of the Lord and thanking God for his rich blessing, notwithstanding the Board's shortcomings, the Board of Trustees of the A.R.S.S. met January 6-10 in the Rehoboth Christian Reformed Church in Toronto, Ontario to work "without limit" in considering the task and planning the activities of the Association for the year 1966.

The many issues that faced the Board reflected on the one hand that a youthful organization charged with an immense task experiences growing pains as it matures and on the other hand that the work of the A.R.S.S. is beginning to take on more definite forms. The purpose in writing this Monthly Bulletin is to inform the members, friends, and critics of the A.R.S.S. about the decisions made by the Board. An informed membership is an active membership and the Board encourages the comments, remarks and constructive criticisms of all monthly bulletin readers about the decisions reported in the bulletin.

Excessive stress cannot be used in urging readers to consider the decisions made by the Board in the framework of the historical development of this peculiar organization, an organization driven by the power of the Word of God in its task of establishing in Canada an institution for higher learning, where the hundreds of students from Reformed families, who for one reason or another are unable to study at Christian colleges such as Dordt, Calvin and Trinity and who must now study in Godless institutions, will be able to pursue their higher learning in a system where the freeing power of the Word of God will be a light upon their path of learning.

The Board is keenly aware of the fact that it has been charged with the awesome task of giving leadership to and at the same time being a servant of the community of believers, that part of the Body of Christ, that is the A.R.S.S. The completed minutes of the Board meetings number no fewer than 102 items. Topics discussed included such fundamental matters as,

- The character and direction of the Association;
- The relationship of the A.R.S.S. to the church and other Christian Educational Institutions;
- Structure and Functions of the Institute to be opened in 1967;
- The appointment of personnel to the expanding A.R.S.S. staff and possible Constitutional changes,

as well as the important matters of the publication of lectures and publicity material, finances, the acceptance of new members and the planning of another busy year of student study conferences. We will now attempt to outline for you the major decisions made by the board with respect to these important matters.

THE CHARACTER AND DIRECTION OF THE A.R.S.S.

The introductory paragraph of the Educational Creed of the A.R.S.S. (See A.R.S.S. Constitution Article 111) reads as follows, "Believing that Scripture reveals certain basic principles intensely relevant to education, WE CONFESS. This is followed by a number of specific statements and the Creed concludes with the summary "That all scholarship pursued in faithful obedience to the divine mandate will heed the normative direction of God's Word, will acknowledge His law to which creation in all its spheres is subject, and will bow before Christ's Kingship over all scientific work."

Critics of the A.R.S.S. charge that the Association is a closed group of the so-called Super Reformed. There are probably some members of the association who, due to the persistent efforts of critics (who could spend their time more profitably giving positive leadership to the people of God), are beginning to wonder if this criticism is not justified and there are some people in our circles, namely the uninformed, who are fully prepared to believe that the critics are right on every count.

Let it be clearly and unequivocally stated that neither the A.R.S.S. nor its Board is without fault. Let it also be clearly and unequivocally stated that the Board of Trustees welcomes the well intentioned, constructive criticism of well informed critics. It may be that unfortunate or misunderstood remarks by individual association members have been and on occasion purposely earmarked as A.R.S.S. policy. Let's look at the facts. Membership in the Association is open to all who agree (full members must agree with more constitutional clauses than associate members, See Constitution) with the constitution.

Could it be that those who accuse the association of being Super Reformed are not prepared to be reformed in educational matters? The A.R.S.S. is not a closed organization. Membership in an organization without membership requirements would not only result in meaningless membership but an organization without purpose, direction or reason for existence. If you believe that the Word of God must give direction to learning then you should be a member of the A.R.S.S. Ample evidence of the "non-exclusiveness" of the association is given by the fact that the membership is made up of people who hail from all walks of life. At the January Board meeting the Board considered 31 applications for and admitted 31 persons to full membership in the association. Newly accepted members include teachers, farmers, clerks, electricians, barbers, engineers, bakers and ministers. This is so because the A.R.S.S. is a movement of all of God's people who are convinced that Christian scholarship is to be undertaken and supported by the community of believers.

THE RELATIONSHIP OF THE A.R.S.S. TO OTHER INSTITUTIONS

Perhaps the most misinformed of all critics of the A.R.S.S. are those who, without basis in fact, are ready to write the A.R.S.S. off as a bunch of radicals who are opposed to all other Christian Educational Institutions and endeavors. In order to set the record straight the Board approved a statement entitled "The A.R.S.S., its relation to the church and other Christian Educational Institutions." The full text of this statement will be published by the association so we need not nor indeed have we the space to discuss it fully. However we would like to present, in point form, the main emphasis of this statement.

1. When te A.R.S.S. was organized in 1956 there was no other organized endeavor in North America to erect a Reformed Christian Institution for university instruction.
2. Recognizing the long-standing Reformed principle of separation of church and educational institution it was as a matter of principle decided that this principle should apply to higher education. (This principle is well recognized with respect to elementary education in that all Christian schools are operated by societies.)
3. The life purpose of each Christian believer, is not in seeking his own interest, but to build the entire body of Christ that God in all things may receive praise. This relation of mutual helpfulness applies as well to Christian associations and to the church institution as to individuals. Each must execute its God-given task according to the gifts and responsibilities given it.
4. Since its organization the A.R.S.S. has maintained contact with administration, staff and students of Dordt, Calvin and Trinity Colleges.
5. In accordance with these principles and at the initiative of the A.R.S.S. informal meetings were held between the president and Executive director of the A.R.S.S. and the President and Dean of Calvin College to confer on the relation of the two groups particularly regarding their proposed plans for the future. The records clearly indicate that the A.R.S.S. Board has shown itself willing, more willing than certain other associations, to consult regarding Christian University Education.

The A.R.S.S. desperately seeks to serve those hundreds of students, from Reformed homes across the country, who are unable to attend colleges where a Christian perspective is maintained. In order that the A.R.S.S. be able to render this service the body of Christ must unite behind it as it must unite behind the church, christian school societies and all Christian organizations that seek to promote the Kingship of Christ in society.

STRUCTURE AND FUNCTIONS OF THE INSTITUTE TO BE OPENED IN 1967

At the September 1965 Board of Trustees meetings, as a preliminary measure to the establishment of the Institute, a special committee was appointed to study possible relationships with other educational institutions. A report, prepared by one of the committee members, was presented to the January meetings of the Board. This excellent report considered three facets of the Institute; Its relation to the association, Its work in the Immediate future; Its internal structure. Here in Point Form are the possibilities as outlined to the Board::

The Relation of Institute and Association

A. The association, through a separate Board of Directors, will be responsible for and have authority over the Institute. The Board of Directors could consist of all the Board of Trustee members or some of the Board of Trustee members or some of the Board of Trustee members and some members of the association.

B. The Board of Directors will:
   1. Appoint additional staff members to the institute.
   2. Appoint an educational sub-committee which would in cooperation with the institute staff work out the institute program.
   3. Ensure the academic freedom of the academic staff.

Function of the Institute in the Immediate Future

A. The geographic setting of the Institute in the Metropolitan Toronto area will place the institute in reasonably close proximity to a large number of Canadian Universities where a good percentage of Reformed students in Canada are studying; thus placing the possibility of Christian academic development close at home for these students.

B. The Institute must be the nucleus of a Christian Community of Scholars.

C. Initially all courses cannot be offered at the institute. However, students at a large number of universities, will be able to benefit from the philosophy and political science courses to be taught by attending weekly evening lectures and weekend lectures and seminars.

D. Within 2 or 3 years a staff of 3 or 4 man should study, publish, research materials, write and speak publicly in order to foster close ties between the community of believers.

Structure of Institute

A. To begin with a faculty member who would probably be administrative head of the Institute. Other details of this aspect of the Institute will be forthcoming at the September 1966 Board meeting.

APPOINTMENT OF PERSONNEL TO THE EXPANDING A.R.S.S. STAFF

Pursuant to the approval of the members (Membership Meeting October 1965) that a qualified person be appointed to engage in promotional and teaching activities leading to the establishment of the Institute, the Board appointed Mr. Bernard Zylstra who has accepted the position. The membership also approved September 1967 as the opening date for the Institute and approved the appointment of two full-time professors, one in the faculty of philosophy and one in the faculty of law and political science. The Board appointed Mr. Bernard Zylstra as an instructor in the faculty of law and political science for a one year period, effective September 1st, 1967 pending a favourable interview with the Board at the September 1966 Board meeting. With respect to the second appointment the Board decided to place the names of H. Hart, H. E. Runner, and C. G. Seerveld on nomination and to puruse this matter at the September, 1966 meeting.

The appointee for the position of Development director has not come to a decision regarding this appointment and the board urged him to come to a decision by the first of February. In view of the fact that the present Executive director will be assuming full-time duties with the Reformed Ecumenical Synod as of Jan. 1, the Board appointed an assistant to the executive director. It is hoped that this appointee will accept and take up his duties as soon as possible. At the present time the Association has one half-time employee. By January of 1967 there will be three full-time workers. The people of God must respond in large numbers to this cause so that plans might become realities.

POSSIBLE CONSTITUTIONAL CHANGES

After a thorough discussion, the Board has again come to the unanimous conclusion that the present organizational structure of the association should be completely revised to enable the association to develop, as soon as possible, in a more dynamic way, so that all who are genuinely concerned with and interested in actively promoting the purpose of the Association can more meaningfully participate in its great work. Therefore, the Board will consider adopting, if legally possible in keeping with the objects of the Association, the following:

1. The introduction of one type of membership, namely chapter membership;
2. The organization of chapters into regional councils;
3. The establishment of a national advisory council, consisting of the representatives of the regional councils.

The Board in principle favours the elimination of the endorsement of three members on applications for membership.

In view of the fact that, in keeping with Article X of the By-laws, any change in the By-laws requires action by two annual meetings and to prevent further confusion, the Board does not favour a partial change but a complete re-organization. The Board solicits the constructive criticism and concrete suggestions of the members and the chapters before April 25, 1966 and definitely plans to propose to the members before February 28, 1967, a new constitution for consideration and action at the 1967 annual meeting. The Alberta and British Columbia trustees were appointed to a committee to present a constitutional revision in the light of the above decisions.

STUDY CONFERENCE

The A.R.S.S. will sponsor three student study conferences (Alberta, British Columbia and Unionville), and participate in the sponsorship of a six week Ontario teachers course during 1966. Lecturers at the student Study Conferences will be Dr. H. E. Runner, Dr. M. Vrieze and Dr. P. G. Schrotenboer (Unionville Only), and lecturers at the teachers summer course will be Drs. H. E. Runner, R. Kooistra, M. Vrieze, and G. Spykman. Mr. Bernard Zylstra will be asked to deliver the keynote address at each of the student study conferences.

NOMINATIONS FOR BOARD OF TRUSTEES MEMBERS

The terms of a number of Board of Trustees members expire in 1966. The board decided to fill seven vacancies on the board occasioned by these term expirations with 5 Ontario Trustees, one B.C. Trustee and one Trustee from the Lakehead-Manitoba-Saskatchewan region, an area previously not represented on the board. Members will vote on the nominations proposed to fill these vacancies at the Membership meeting scheduled for March 12, 1966 in Toronto. Rev. M. DeVries will deliver the address at this meeting and members will vote on a number of matters. Those members who for reasons of distance will be unable to attend this meeting will be informed prior to the meeting of the matters to be discussed and will receive ballots in the mail in order that they will be able to have their vote recorded with respect to these matters.

THE A.R.S.S. NEEDS YOU

The matters discussed above constitute the major decisions made by the Board at its January meetings. At the close of the meetings the Board, with humble thankfulness to God for his constant faithfulness, looked forward to a year in which the work of the A.R.S.S. would be both intensified and expanded. In order to effectively carry out its mandate the Board must have the full support of each and every Reformed Christian in North America. The work of the A.R.S.S. must be the work of a community of believers with a common purpose, that purpose being to work without limit for the establishment of a Christian University in Canada.

John A. Olthuis,
Board Trustee

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $4.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier

Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Niagara Christian Hockey League

STANDINGS

	W	L	T	F	A	Pts.
St. Catharines	7	1	3	52	23	17
Hamilton	7	3	2	45	25	16
Dain City	6	7	0	36	34	12
Wellandport	4	2	3	31	20	11
Brantford	2	5	1	17	28	5
Grimsby	0	9	1	9	60	1

TOP SCORERS

	G	A	Pts.
John Bergsma	14	13	27
Bill Schilthuis	9	16	25
John Ludwig	17	6	23
Jerry Teeuwsen	11	11	22
Henry Huizinga	8	7	15
Paul Van Wingarden	10	4	14
Mike Fokkens	7	7	14

Tc the date games played as of January 31, 1966.

On January 21, 1966, God gladdened us with the birth of our third child, a son, whom we named

DEREK JOHN WILLIAM

after Opa De Rijk.

Lippe and Ina De Haan.
Philip.
Joanne.

R.R. 3,
Kitchener, Ont.

With thanks to God we announce the birth of our daughter

CHRISTINE ANN

Jac. and Sienie Boonstra.

A sister for: Charles
Sylvia
Henry
Sidney
Arnold.

47 Atkinson Blvd.,
Burlington, Ont.

February 3, 1966.

With great joy and gratitude we announce that the Lord entrusted to our care a son

THOMAS CORNELIUS

He is 8 weeks old.

A brother for Joyce Dianne.
Mr. and Mrs. T. Bergsma.

February 4, 1966.

Box 104, Jarvis, Ont.

On Wednesday, February 23rd, 1966, we hope to celebrate with our dear parents and grandparents

PIET DE RUYTER
and
JOHANNA DE RUYTER—VERDOUW

the occasion of their 40th wedding anniversary.

That they may live together for many years to come, is the prayerful wish of their grateful children.

Sonder and Janny de Hoop, Den Haag, Holland.
Martin and Nell de Ruyter, Terrace, B.C.
Jerry and Corry van Rhyn, Vancouver, B.C.
Peter, New York City.
and 10 grandchildren.

945 East 20th Ave.,
Vancouver 10, B.C.

Mr. and Mrs. J. Dreyer wish to announce the engagement of their daughter

MAGDA
to
ART WAGENSVELD

on January 31, 1966.

134 Main St.,
Simcoe, Ont.

R.R. # 1,
Hannon, Ont.

SEEING STARS

An American traveling in the Netherlands met a Hollander who, on learning the traveller's nationality, said: "Our flag is red, white and blue, too. And when tax season approaches we begin to feel blue, when we receive our statements we turn white, and when we pay we see red."

"Yes," replied the American, "but in the U.S. we see stars as well."

FREEDOM

is everybody's business !

SEND YOUR DOLLAR to
C.J.L. Freedom Fund,
P.O. Box 151, Rexdale, Ont.

EXPERT WATCH and CLOCK REPAIRS

for Brampton and surroundings

Harry Wierenga

Jeweller-Watchmaker
14 Stavely Cres. (Peel Vill.)
Phone: 459-4561
BRAMPTON, ONT.

LOOKING FOR A CHANGE OF EMPLOYMENT?

Come to the Pleasant Valley District. Jobs in the lumber industry and also an opportunity to establish your own business. There is a Christian Reformed Church and Christian Elementary School. For information, write to: Box 129, Houston, B.C.

Extraordinary opportunities in Annapolis Valley, N.S.

FOR SALE:

700 acre farm. Grows potatoes on contract. 700 hogs, 110 beefcattle, 4 houses, 3 barns, 2 hoggeries. Employs 5 men.

Beef-orchard farm. Pride of district. 167 acres, 4 barns, 2 houses, excellent land, 100 purebred Scotch shorthorns. Machinery. Farm in top condition. $65,000.

Orchard-vegetable farm. Valuable. Low priced. Owner retired.
Other great buys:
A 400 acre beef farm.
A 30 acre orchard.
A 126 acre dairy farm.
New farms listed every day.

Excellent loans from Dutch-Nova Scotia Governments. All farms close to Kentville Christian Reformed Church. Write to Fred VanMeekeren, Sheffield Mills, Kings Co., N.S.

WE FIND THE FARM YOU WANT.

CROSS WORD PUZZLE

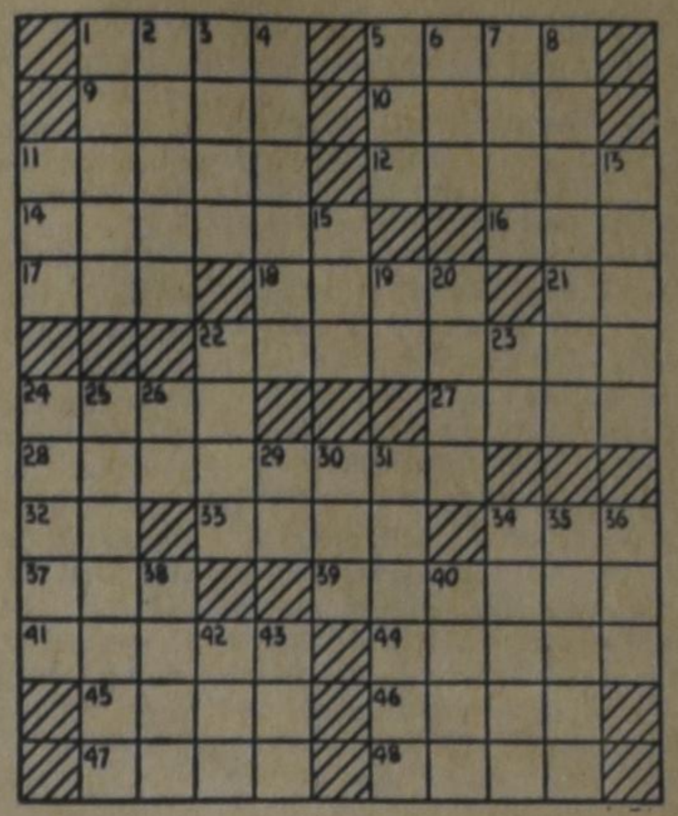

ACROSS
1. Nutriment
5. Dutch Meuse river
9. French river
10. Legendary creature
11. End
12. Couples
14. Polar
16. Hummingbird
17. Gypsy gentleman
18. Auction
21. Whether
22. Sit astride
24. Mr. Muni
27. Departs
28. Final
32. Egyptian goddess of truth
33. Baked clay
34. Hawk parrot
37. Snake
39. Am. poet and journalist
41. Pare
44. Perfume
45. Indigo plant
46. Lighten
47. Sow
48. Allowance for weight

DOWN
1. Fabled companion of 10 across
2. Measure of prevention
3. Funeral notice
4. Cease
5. Swab
6. Far East VIP
7. Opera solo
8. Obsequious
11. Distant
13. Steel boxes
15. Vehicle
19. Pelican State: abbr.
20. Border
22. Cut
23. Perform
24. Cougars
25. Yarns of cotton and wool
26. Guidonian note
29. Syllable of scale
30. Vestment
31. In music, a triplet
34. Medieval guild
35. Insert
36. Corroded
38. Languish
40. Calendar, civil, or legal
42. Strive
43. Old times

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

More Subscribers is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand ?

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(56)

Since his departure from London, however, her recovery to health was, in John's view, not the only miracle which had occurred. Letters every post kept her amused by anecdotes or incidents with his serious activities. These latters were of a sort to alarm any easy-going, respectable family; and the Catletts, their anxiety for Mary's health relieved, became anxious and by no means covertly anxious, for her social future. On the topic of John's desertion of St. George's fashionable church and his edification among the Baptists, Polly kept discreetly silent. She was personally thankful that the latter group had barred John from fulfilling his wish to join them, by their insistence on his baptism by immersion as a condition to membership, "to which," he wrote "as I do not see the necessity myself, I cannot at present submit," though a little later he admitted himself deeply impressed when he first witnessed the ordinance. But she shared with her news-loving family the story of Whitefield's visit to Liverpool, of her husband's attendance at his preaching, of his friendship to the extent of entertaining him for dinner, of his consequent nickname of "Young Whitefield" by ways of his acquaintance; and was sorry she had done so when she saw the resultant disapproval. Letters of protest, covert from Polly's aunt, blunt from Jack, reports softened in Polly's account to him, made John aware that the steps he had taken to identify himself with the serious Christians in Liverpool were exposing him to censure from the very people who had hitherto been his warm supporters. He felt the criticism, reviewed his actions and motives, resolved, unless principle were at stake, to give no needless offence by any appearance of "singularity or sourness," and was chiefly concerned with its effect on his wife.

Polly's reactions were never calculable. At twenty-one, though less giddy than the younger Elizabeth was now at twenty-three, she had been contented as the petted darling of her family and acquaintance in a round of gentle dissipation — cards, games, dancing — from house to house, with plays and assembly rooms on formal occasions. Dresses and mild gossip and family concerns had been her chief interests. Serious she could never be for long, and had shared unthinkingly the attitude of her milieu towards what was vaguely called "enthusiasm," as hypocritical and in bad taste. She had had before her marriage a hazy, a very hazy, idea of what John meant by calling himself a "profligate and libertine" and was very glad, if he had been one — he could never possibly have been really bad, she thought — that he had changed. When, in his first letters, he had suggested that their correspondence might tend to their mutual improvement she had been rather piqued — after all, had he not praised her as perfect? — and had drawn a swift apologetic explanation from him. But she soon found herself so many fathoms deep in love that it was a comfort to pore over his letters until they were almost committed to heart. At first the multiple endearments "my dearest charmer," "my precious beautiful Polly," the infinite variety of adoring assertion, with reference and reminiscence and gratitude which called the blood warmly up her spine and through her head merely to peruse: these were the parts on which she dwelt. Then, because it was all John and she yearned to know him thoroughly, she found herself wondering and trying to think with him through the rest, agreeing and approving with her mind where her heart could not follow.

That mind, always alert but largely ignorant, except of home management and trifling current knowledge, was happy to enlarge its scope. Mary had never been to school, although Elizabeth Churchill had learned Latin at the select academy attended also by John's mother. Her eldest daughter had been such a help during Mrs. Catlett's frequent childbearing, and so quick to acquire social grace that George Catlett saw no need of a formal education for her. "Being with her mother will teach her more than a schoolmistress," he had said easily. Mary had found her native wit quite able to hold her own in the general or gallant conversation of the dinner-table or the tête à tête. She had a shrewd ear too for the difference in quality of the conversation of husbands when with their wives and when with other men. She had watched the gradual settling into good-natured apathy of most, even of the love-matches, of her acquaintance. John's unabated ardour, his increasing and grateful devotion were not to be taken for granted. If they were somehow related to this religion of his which was so different, so much more personal than any she had ever met, then, though a bit fearful of the serious strain of his writing, she found it of great interest. She was deeply impressed, too, by his learning, and flattered that he thought her capable of enjoying references to Pliny and Aesop, to the systems of heathen philosophers, to prophets and apostles, who had never been real people to her until described by his lively pen.

When they were together, the lover in John overcame the moralizer, and the tongue which had mastered its difficulty in telling her of his love was still reticent, though less than formerly, about religion. Mary was incapable of pretense and, though his prayers comforted her, she could give him, even to ease his desperate anxiety at their recent parting, no indication that she had found the peace and joy for which he earnestly besought Heaven on her behalf.

Almost before he left the room, however, keener than her physical pain, the upsurge of anguish that she might never see him again, the conviction that if she died she would never see him again, and a queer interplay of desolation at the thought and of responsibility for his distress, unstopped a hidden spring. She found herself praying, wildly, sobbingly, beseechingly, not for herself, but for him, yet therefore for herself; and for the first time had comfort in knowing that her prayer was heard. During her convalescence she had gone to hear Mr. Brewer and was immeasurably strengthened by an apt sermon on the Great Physician. Then, restored beyond all expectation, she surprised herself by answering Jack's annoyance and her mother's distress with pointed, though equable, statements of confidence in John's balance and good sense. Meanwhile, without drawing attention to it, she decided to find out for herself; and from the Clunies' house began to acquire "a fine set of Methodistical acquaintance" as he related husband wrote her, finding among them, not the unsociable sour rigidity she had feared, but a happy warmth and concerned interest quite different from any she had known before. Some of this experience, clearly but reticently stated, she set forth in her letters to John, together with an altogether new note of personal concern over her shortcomings: "I delight, admire, and love to hang upon every sentence and every action of my dearest John," she had written in a burst of candour never previously attained in writing, "yet how wanting and how cold am I to the gracious Author of all our mercies, to whom we owe each other, our happy affection, and all the satisfaction that flows from it!"

When, in corroboration, one of John's Dissenting ministerial friends wrote to him: "God has been pleased to give her a great measure of your spirit. She is neither afraid nor ashamed to own her profession," he felt that his greatest wish was fulfilled. And when Mary, privately a little less confident of John's prudence than she professed to her family, and doubtless goaded by Jock's jibe that she would have no friends in Liverpool but washerwoman, cautioned him that there was "a way of doing things," he allayed her fears by assuring her that he did not expect her to consort with washerwoman in this world — though he reminded her that they would probably be glad to have fellowship with them in the next. The same letter told her frankly that in Liverpool any serious interests in religion would bring upon them the name of singularity, and that their home must be one where God was worshipped and where nothing was practised or permitted out of keeping with their Christian profession.

Undismayed by the prospect, she had come. And the rapture with which she was greeted, the preparation which her husband had taken to make his rooms agreeable to her until they could find a house, the excellence of the dinner which his landlady had prepared — she who had scouted the idea of hearing Mr. Whitefield and then unexpectedly been one of his converts — the warmth of their fire and the beauty of flowers which John had taken pains to supply in profusion for her flower-loving eyes would have reassured a much more apprehensive mind than hers.

* * *

The pulpit reached by a spiral staircase was as high as the gallery which faced it in the small Congregational meeting-house in Leeds. John, ascending slowly, wished more than ever that Mary were present to hear this, his first formal sermon. She had heard him speak in public: on the momentous occasion almost two years before, when for the first time he expounded the Scriptures to his family and a few friends after Sunday supper; several times since, when he had repeated the experiment; and at an informal gathering during this same visit to Yorkshire. But this was his first public sermon and it was a sore trial to him that one of Mary's fits of unpredictable illness had prostrated her at his sister Kitty's some. He always felt awkward without her.

He was in the pulpit now. The congregation, serious and attentive as he had observed them here where the gospel was flourishing as in few other provinces, settled down after a chanted psalm, expecting the sermon of this visitor from Liverpool, this Customs official who had leanings towards the ministry. He knew that he was presentable, because Mary had inspected him, smoothed his hair — he still wore his own — adjusted his full cravat, and pronounced him her "Pretty Dear" with the smile which her migraine made only a trifle wan. He had worked carefully over his sermon and was so familiar with its gist that he had no notes. Read discourses were the general diet even in Dissenting churches, but the masterly oratory of his friend Whitefield, the penetrating quality of Wesley's preaching, he attributed to their freedom from manuscript. With earnest assurance he gave out his text:

"I have set the Lord always before me. He is at my right hand; therefore I shall not be moved."

The words vibrated in his own ears. Had he spoken too loudly? Mary had complained of a visiting preacher in Liverpool that his bellowing delivery kept the sense of his words from affecting her. He knew his voice lacked modulation — shouting orders on a ship was poor training, and not to be undone in four years.

The moment's speculation drove his carefully planned opening sentence from his mind. If he repeated the text it would come to him. Dropping his voice to something like a whisper he began again slowly: "I have set the Lord always before me. He is at my right hand."

There was a movement under the gallery which he interpreted as a craning of the congregation to hear. Hastily he raised his voice and the conclusion of the text was almost a shout:

"Therefore I shall not be moved."

The ludicrousness struck him but without mirth. He had sat in silent criticism, sincerely repented, of many ungraceful speakers — he was now, he realized, leaning far over the pulpit. And still the words would not come. The tremendous text hung on the air. He, John Newton, once a servant of slaves, an ingrate and a blasphemer, had thought to exhort a congregation with it. The ardous self-instruction of the last three years in Greek and Hebrew and Aramaic, his periods of prayer, waiting upon the Lord for guidance, his day of fasting and preparation before his momentous decision to risk Mary's future and the world's opprobrium: all led to this moment. He must be adequate to meet it.

To be continued.)